VII. évfolyam, 19. szám

1951. május 10

Ludas Matyi

70 fillér

PÁRISBAN *Jessup:* **Hopp, nagyszerű! Eszembe jutott egy igekötő, amin megint három hétig elrágódhatunk!**

A DISZ-tag közbeszól

— Apám, így nem haladhatsz! Oldd el a kötelet!

Fontos értekezlet

Az ilyesmit úgy hozzák létre, hogy valamiféle ügyben összehívják a vállalatok üb-titkárait. Az üb-titkárok túlnyomó része feljegyzi az időpontot és időben elmegy.

Linkovicz nem ilyen ember. Ő is megkapta az értesítést, akkor aztán már nyúlt is a telefon után, felhívta a bérelszámolásból Kolompár sportfelelőst és megkérte, helyettesítse hétfőn délután a szakszervezetben egy fontos értekezleten, mert nincs ideje elmenni.

Kolompár sportfelelős erre azt feleli, hogy jó, utána felveszi a telefonkagylót, tárcsáz, majd kéri Vankula röplabda-felelőst, megkérdezi, hogy mi a dolga hétfő délután, mert jó volna, ha elmenne a szakszervezetbe egy fontos értekezletre, mert neki akkor sajnos éppen nincsen ideje. Vankula röplabdafelelős azt mondja erre, hogy jó, aztán veszi a telefont feltárcsázza Hilovics kultúrfelelőst s azt mondja, hogy te kultúros, én a múlt hónapban egyszer húztam nektek a függönyt, most megkérnélek arra, hogy menj be hétfőn délután helyettem a szakszervezetbe, egy fontos értekezletre, mert nekem sajnos pont akkor röplabdázni kell, de ha máskor volna, akkor is azt kellene.

Hilovics kultúrfelelős azt mondja, hogy baj van, mert őneki akkor szemináriuma van, de majd megpróbálja elintézni. Aztán veszi a telefont, feltárcsázza a népitáncfelelőst és azt mondja neki, hogy te Kondra Pali hétfőn délután fontos értekezlet lesz a szakszervezetben, be kellene menned helyettem, mert sajnos nekem pont szemináriumom van.

Kondra Pali táncfelelős ekkor azt mondja, hogy nem tudom el tudok-e menni, de öt perc múlva visszahívlak. Akkor feltárcsázza a tömegpol. felelőst és azt mondja, hogy ezen a héten kivételesen nem lehetne-e beosztani őt a hétfői tanulókörbe, mert szerdán foglalt. A tömegpolitikai felelős azt mondja, hogy igen, mire Kontra Pali visszahívja a kultúrfelelőst és közli, hogy sajnos, pont most értesült, hétfőre tették át a tanulókörét, de ajánlaná maga helyett Lugosit a bérelszámolásból.

Hilovics erre felhívja Lugosit és azt mondja, hogy hétfőn be kellene menned helyettem kivételesen a szakszervezetbe, egy értekezletre, mire Lugosi, aki megszokta Jutason, hogy nincs pardon, azt mondja jó, aztán veszi a telefonkagylót, telefonál a röplabdafelelősnek, hogy hétfőn nem tud ottlenni az edzésen, mert be kell mennie a szakszervezetbe fontos értekezletre. Vankula röplabdafelelős erre telefonon hívja Kolompár sportfelelőst, hogy a szakszervezetben csak mindig értekeznek, már egy másik értekezlet is lesz hétfőn, ahová elvitték a legjobb röplabdázóját, aki úgy leveri háló fölött a lasztit, mint a pinty.

Kolompár sportfelelős erre jelenti az üb-titkárnak, hogy nem vállalhat felelősséget a röplabdacsapatért, mert folyton elcibálják a játékosokat, most is a legjobbnak be kell mennie valami értekezletre a szakszervezetbe. Linkovicz üb-titkár erre felhívja Lugosi legjobb röplabdázót a bérelszámolásból, közli vele, hogy nem engedi be az értekezletre, mert így szétzüllik az üzemi sport, majd ő elintézi a szakszervezettel, ellenben volna egy javaslata: hívja fel Kolompár sportfelelőst, az úgy is bemegy hétfőn, hozza el az anyagát az értekezletre.

Lugosi erre felhívja Kolompár sportfelelőst, elmondja neki a kérelmét, hivatkozik az üb-titkárral való megbeszélésére, Kolompár nem mondja, hogy ő se megy a maga értekezletére, hanem azt mondja jó, aztán felhívja Vankulát, Vankula Hilovicsot, Hilovics Kondra Palit és kéri, ha már úgy is bemegy, hozza el a röplabdaértekezlet anyagát is. Kontra Pali felhívja Lugosit és arra kéri, ha már úgy is bemegy, hozza el egy másik értekezlet anyagát is, ami szintén hétfőn lesz a szakszervezetben. Lugosi összevágja a bokáját, és mondja, hogy jó, aztán felhívja a röplabdafelelőst és köszöni, hogy elintézte neki, hogy most már nem kell bemennie egy szakszervezeti értekezletre, hanem kettőre. Vankula méregbe jön, Kolompár méregbe jön, Linkovicz méregbe jön, a szakszervezet méregbe jön, értekezletre senki sem jön.

Aztán egy szép napon új üb-titkár jön.

ALFÖLDI IMRE.

Öröm a háznál

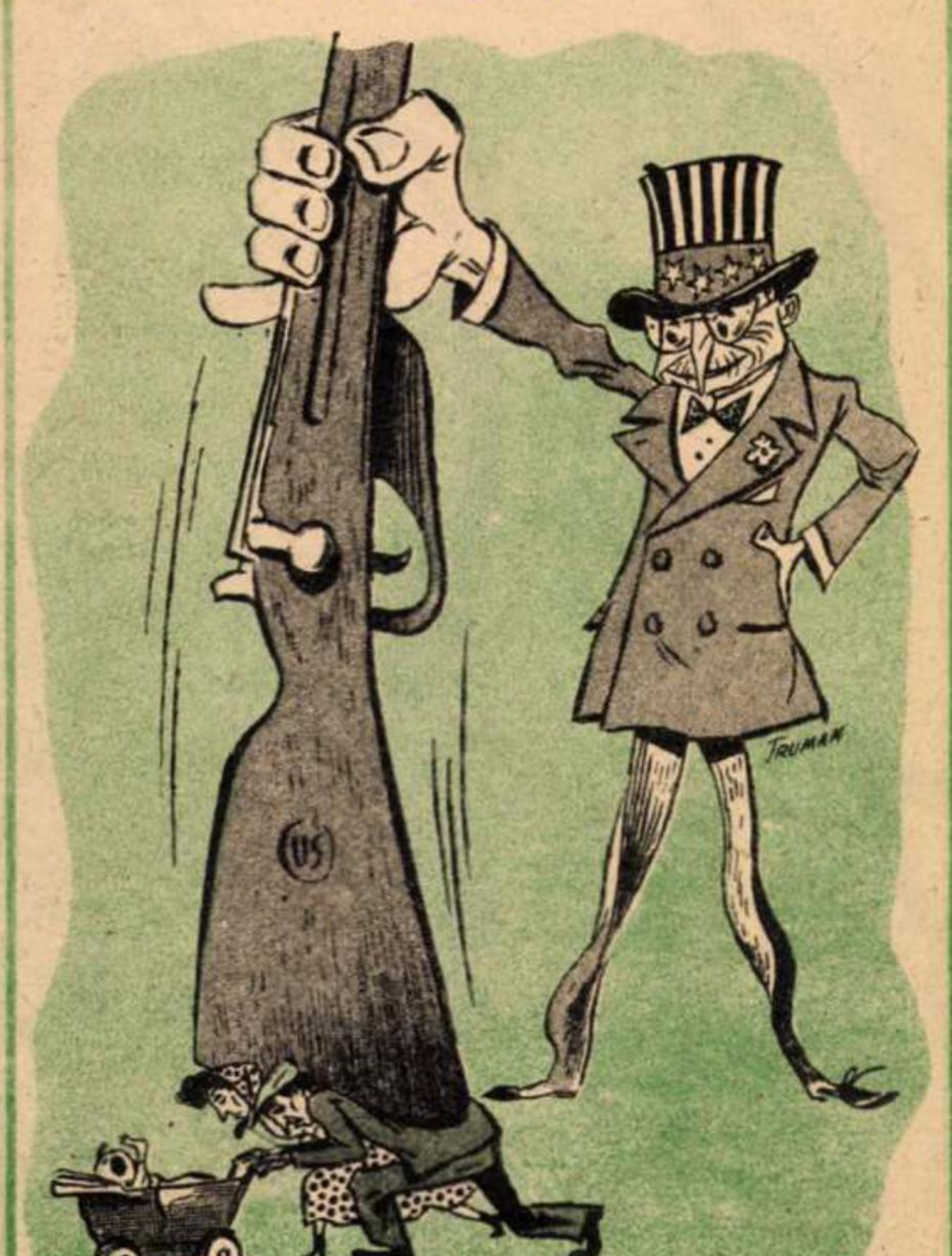

Na még ilyet, hát csak megvette Lizákné a takaréktűzhelyet? Bizony, tévedés kizárva, a kiszolgált öreg csikósparhejt kint hever az udvaron, pedig több hiteles szemtanú állítása szerint a tegnapi vacsora még rajta fődögélt, ma meg már ázott verebek névjegyét hordozza. Ilyen az élet. A Pali bácsi még tegnap kérdezi tőlem, hogy aszongya te öcsém, ki lesz a világbajnok, a Botvinnik vagy a Bronstein s most hallom, hogy másfél órával ezelőtt agyonrúgta a ló. Na meg ez a szegény csikótűzhely az utóbbi időben már nagyon zavarodott volt. Mikor égni kezdett volna, füstölgött, a szenet sem bírta a gyomra, úgylátszik, kevés volt a gyomorsamottja. Csak a fa, a fa, a jó bükkfát szerette. Jaj, hogy milyen préda jószág volt. Úgy habzsolta a fát, mint valami bélpoklos. Hanem az új tűzhely, az csoda. Csillog, mint a rubin, olyan lába van, mint egy tündérlánynak, szép nagy hasa, de semmi pocak, a vonalaira azért vigyáz. És a huzat, tyű, mennyire szereti a huzatot. Az a kehes csikó, az meg mindig köhögött tőle. És nem válogatós ez az új takaréktűzhely, de nem ám. Fa, szén, koksz, mindent jóétvággyal bekebelez. Váljék egészségére, de a brikettel vigyázni kell azért Lizákné, hallja-e. Mert strumát kap s füstbe fullad szegény feje. Kicsit még idegenül álldogál ez a takaréktűzhely a konyhában, rosszalóan néz a kopott sámlira s a lepattogzott edényeket is undorral gusztálja. Nono vendég úr, nono, majd módjával, javul a helyzet, aztán meg van itt új edény is, hanem a szomszédasszonyt azt szétrázza az irigység. Megáll a konyhaajtóban, karbatett kézzel nézi a tűzhelyet, összeráncolja a homlokát, hogy valami hibát találjon. Tudja Mancika, mondja a szomszédasszonynak Lizákné, ez volt a legszebb az összes közül. A többi is szép volt, de ehhez egy se jöhetett. A baloldala mintha horpadt lenne, mondja erre Mancika, pedig tudja ő, hogy nem horpadt, dehogy horpadt, dehát valami rosszalót csak mondani kell. Hol, hol? — sikolt fel Lizákné. Hogy nem sül ki a két szeme, hát nem fél maga az istentől? Egy ilyen gyönyörűséges tűzhelyet megrágalmazni.

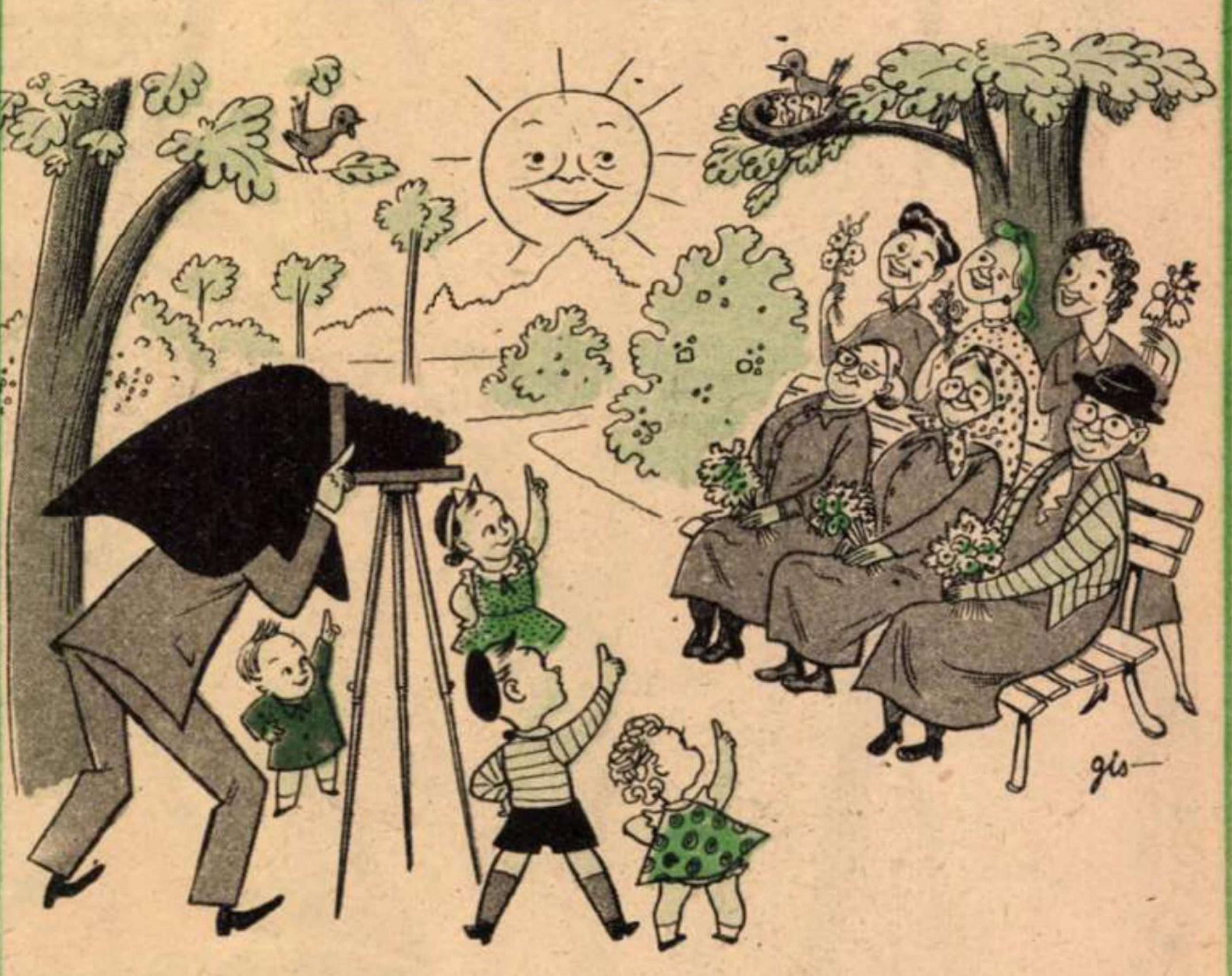
Jaj, az irígység, csak az ne lenne, sustorog Lizákné, amikor már Mancika otthon keveri a rántást s aztán megnézi a sütőt, hogy mi van a tésztával. Ajaj, hogy mi van, aranyló barna az egész, mintha nemtudom miféle csudálatos sütemény volna. Pedig semmi. Kis kőttes. Liszt, víz, tojás, só. Kicsi zsír, a szaga mégis olyan, hogy na. Bizony, néz az ember is, mikor jön haza, oszt meglátja a tűzhelyet. Mi az, hogy néz, tátott szájjal néz. Há... hát ez hunnan van? S arra gondol: ez az asszony, ez az asszony, ez már megint összespórolt valamit, én meg két fröccsel többet zargattam le ma is az előirányzottnál. Hunnan? — emelkedik az asszony hangja, de csak picinykét, nem akar ő most veszekedni. Biztos, hogy nem abbul, amit a torkodon leburrogatsz. Egy kicsi innen, egy kicsi onnan, oszt itt a vendég. Még a Pistike is spórol. Ugyi Pistike, hogy ideadtad a perselyt? Ez a fiúnak szól, aki a cica farkát huzigálja, mire az öreg cirmos förtelmes dalolásba kezd. Nyau, nyau, de a nyarvogás közben lehet hallani Pistikét, amint mondja: ühüm, az egyik lábát én spóroltam össze. Az ember pedig nézi a feleségét, úgy látja, mint régen, amikor andalogtak az akácok alatt s mondta az asszony: Én is szívelem magát, de előbb beszéljen a mamával. Aztán ő beszélt a mamával, aztán az idő múlt, meri a levest az asszony, az első levest, ami az új takarékon főtt s közben az asszony egyre mondja, hogy szép volt ez a sparhejt, ez volt a legszebb, aztán mit gondolsz, mibe került? Ej, ez édes játék, régi kedves játék, visszatérő játék, megsaccolni, mi mennyibe kerül, amivel az asszony gyarapította a háztartást. Az ember mindig többet mond, most is száz forinttal többre taksálja az árát. Aztán lejjebb megy. Az asszony arca pirosodik, micsoda jó gazdasszony ő, s a végén, amikor megmondja, mennyiért vette, úgy élvezi embere hüledező dörmögését, hogy szinte bánja, hogy húsz forintot még le is hazudott. Aztán süt-e? — érdeklődik az ember, mert ez fontos kérdés, nem kő mindig a szomszédba átszaladgálni, hogy ugyan már, ezt a tepsi tésztát süsse meg komaasszony. Komaasszony azonban nem örül, hogy szívességet tehet s a végén elégeti a tésztát s mindig több fát kér, mint kéne. Közben a cica is odasündörög a tűzhelyhez, kinézi magának a sütőt, szinte lehet hallani, amint mondja: ugyebár kedves tűzhely néni megengedi, hogy a sütőben aludjak. A takaréktűzhely úgy tűnik, mintha gőgösen elutasítaná a macskát, de aztán megenyhül, tetszik neki a cirmos, kegyesen fogadja a lábához dörgölődző, doromboló cicát. Még egy kredenc kéne, sussog az asszony magának, de úgy, hogy az ember is hallja. Szép, új kredenc, almazöld színű, vajszínű fiókokkal, olyan, mint a Kovácséknak van. Kéne, mondja az ember is és eszébejut, hogy mi kéne. Meg kéne inni most vacsora után egy fröccsöt. Ez már a módi, ebből nem akar engedni, kéne, igen, kéne a kredenc. Aztán eszébejut, hogy víz is van a világon, belemeríti a kancsót a vödörbe s nagy slukkokkal nyeli a házi áldást. Nem dőlt össze a világ, a gége sem tiltakozott, eszébejut az embernek is, hogy spórolni kéne, aztán lefekszenek. Az ágyban még sokáig diskurálnak, kredenc, vajszínű fiókokkal, hajtogatja egyre az asszony, a takaréktűzhely helyeslően bólogat, érzi, hogy hamarosan új társ érkezik a konyhába. A cirmos is bizalmasan, helyeslően dorombol, odabújik a takaréktűzhelyhez, még egyszer beleegyezést kér az albérlethez, aztán bebújik a sütőbe és dorombolva duruzsolja a takaréktűzhely fülébe: Te, öregem, ha énnekem annyi pénzem volna, mint amennyi nincsen, a nagy Kacor királyra esküszöm, én is vennék cicáimnak egy ilyen szép, nagy takaréktűzhelyet...

Nagy S. József

A TEHER

Anyák napján

Gyerekek: Ne mozogjatok, maradjatok nyugton!

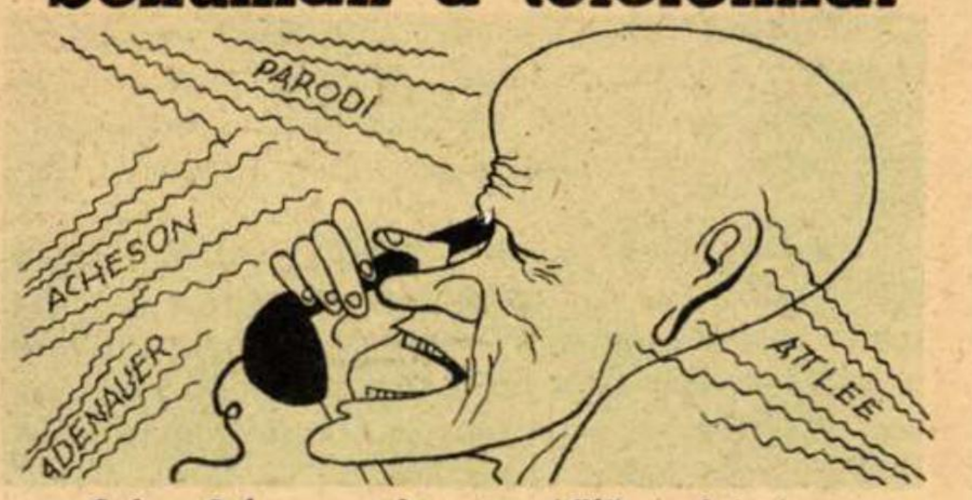

A legfőbb érték

NALUNK — NALUK

Gádor Béla:

Schuman a telefonnál

Szín: Schuman francia külügyminiszter szobája. Az asztalon telefonok. Az egyik berregve megszólal. A miniszter felemeli a hallgatót.

SCHUMAN: Halló, Parodi maga az? Mi újság a tanácskozáson?

PARODI (hangja a telefonban): Baj van, kegyelmes uram. Gromikó elfogadta egyik módosításunkat. Pedig igyekeztünk összekuszálni a mondatokat, de... ki vagyunk merülve, kegyelmes uram.

SCHUMAN: Jessup?

PARODI: Nagyon mérges. Goromba. Nem lehet sokáig bírni, kegyelmes uram. Most már előre ideadja a hozzászólásomat leírva és szórólszóra be kell magolnom. Ha kihagyok egy szót, az édesanyámat emlegeti.

SCHUMAN: Tűrni kell, kedves Parodi, a haza mindenekelőtt.

PARODI: A kegyelmes uram édesanyját is emlegeti.

SCHUMAN: Akkor menjen, Parodi és tanuljon. Én tisztelem anyám emlékét. De sosem felejtem el, hogy francia vagyok, az voltam és az maradok. **(Leteszi a kagylót. Cseng a másik telefon.)**

ADENAUER (hangja): Herr Schumann, nem akar maga minket becsapni? Olvasom a legutóbbi függeléket és az az érzésem, hogy maga Franciaország érdekeit előnyben akarja részesíteni.

SCHUMAN: Én? A német császári hadsereg volt katonája? A Pétain-kormány leghűségesebb tagja? Francia külügyminiszter vagyok, az igaz. De miért? Hogy jobban tudjam védeni a német haza érdekeit...

ADENAUER: Jó, hát csak vigyázzon! Mc Cloy nagyon haragszik magára. Azt mondta, hogy maga egy...,

SCHUMAN: Bocsánat, a másik telefonom szól... **(Leteszi a kagylót, megtörli izzadó homlokát és valóban megszólal egy másik készülék.)**

ATTLEE (hangja): Miszter Schuman! Maga kijátszotta Angliát. Csak a német és a francia érdekekkel törődik. Mi maga voltaképen?

SCHUMAN: Luxemburgi vagyok. Ott születtem, az a hazám. De ez persze nem zárja ki azt, hogy szívem ne doboghasson a nagy Angliáért. Kérem Attlee úr, nyugtassa meg a munkáskormány nemes lordjait, és adja át alattvalói üdvözletemet a király őfelségének.

ACHESON (egy másik telefonban): Hallja, maga Schuman! Maga nekem azt mondta: Franciaországban nincs sztrájk, nincsenek kommunisták, nincs közvélemény. Ezzel szemben mindez van! Maga nekem hazudott, korrupt disznó! Maga védi a francia népet!

SCHUMAN: Én, kegyelmes uram? Aki Luxemburgban születtem, a császári német hadsereg tisztje voltam, Pétainnek szolgáltam, szívem Angliáért dobog és testestől lelkestől Amerikáé vagyok? Kérem, kegyelmes uram...

ACHESON: Jó, jó, csak figyelmeztetem, hogy hetek óta nem volt Franciaországban kormányválság, már nagyon esedékes. **(Levágja a kagylót. Schuman feje picit rángatózni kezd. Cseng a telefon.)**

EGY HANG: Kegyelmes uram, tüntető felvonulás van a Schuman-terv ellen. A menet élén egy felakasztott szalmabábot visznek, az van ráírva: Schuman a francia nemzet sírásója...

SCHUMAN (ordít a telefonba): Lövetni! Beléjük lövetni! A gazokba!

MÁSIK HANG (a másik telefonban): Kegyelmes uram...

SCHUMAN: Lövetni! Rohamra! Lekaszabolni! Széttépni őket...

MÁSIK HANG: Bocsánat, kegyelmes uram, itt a „Le Monde" munkatársa beszél. A sztrájkok ügyében kérünk nyilatkozatot...

SCHUMAN: Mindent megteszünk, hogy a francia nép... a francia nép sorsa szívemen fekszik.. mert elsősorban német vagyok... azaz, hogy Luxemburgban születtem, de keblemben angol szív dobog Amerikáért... írjon, amit akar! **Levágja a kagylót és kimerülten hátradől. Most már az egész teste rángatózik, csak a szeme néz mereven, eszelősen maga elé.)**

TITKÁR (aki eddig alázatos tartással az asztal mögött állt, tiszteletteljes részvéttel megszólal): Bocsánat, kegyelmes uram, ha fiatalkorom ellenére bátorkodom... Rettenetes munka ez... Miért tetszik csinálni?

SCHUMAN: Jegyezze meg magának, fiatal barátom, hogy nincs jobb dolog a világon, mint a hatalom érzése. **(Csendesen lecsúszik az asztal alá.)**

HETI KRÓNIKA

Parkinson angol lelkészt nem engedték be az USA-ba, mert két évvel ezelőtt tíz percig beszélgetett Paul Robesonnal

— Azért ne essen kétségbe, tisztelendő úr! Gondoljon arra, mit csinálnánk önnel, ha húsz percig beszélgetett volna...

Donatini olasz keresztény-párti képviselő törvényjavaslatot terjesztett be, hogy tiltsák meg a tizenhat éven aluli gyermekeknek az amerikai filmek megtekintését

— A lövöldözést és a gyujtogatást majd kipróbálom otthon, csak a házasságtörést nem tudom hogy kezdjem...

15.000 tüntető francia diák tolvaj szarkának nevezte Lapie közoktatásügyi minisztert

— A szarka: Kikérem magamnak az összehasonlítást! Én csak lopok, de nem vagyok hazaáruló!

Az amerikai General Motors tankgyár 1950-re 298 millió dollár osztalékot fizetett ki a részvényeseinek

— Nem is rossz a koreai háborúnk statisztikája, Mabel. Meghalt százezer, született kettőszázkilencvennyolcmillió...

Reakciós választójogi reformot fogadott el a francia nemzetgyűlés

Queuille: Ne legyenek úgy felháborodva uraim! Mi igazán nem akartunk senkit megsérteni, csak a francia alkotmányt...

A NEWYORKI UTCÁN

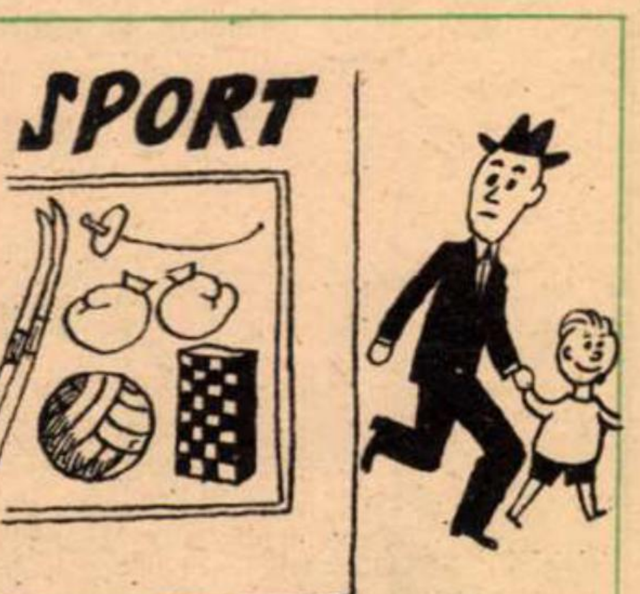
— Apu, vegyél nekem egy ilyen játéktankot!
— Nem lehet fiacskám, mert az igaziak elviszik a pénzemet...
(KROKODIL, MOSZKVA)

CIK-CAK

Amióta Pesten annyi sportüzlet nyilt, én letértem az egyenes útról és cik-cakban járok. A fiam ugyanis, ha meglát egy sport-kirakatot, rögtön megkíván valamit. Gyenge szivem van, nem tudok neki ellenállni. Vettem már neki hokibotot, kulacsot, sisakrostélyt és műlegyet, de most legújabban futball-labdáért gyötör. Hát ezt már nem. Erre nekem most nincs pénzem. Mivel azonban, mint már emlitettem, gyenge szivem van és nem akarom a gyereket szomoritani, ennélfogva inkább cik-cakban járok, vagyis úgy, hogy kikerülöm azokat az üzleteket, ahol futball-labda van a kirakatban.

Ez minden héten bekövetkezik, amikor a fiamat elviszem a nagyanyjához. Megjegyzem, mindaketten a Körúton lakunk, nem messze egymástól, de most, hogy köztünk egy csomó sportüzlet nyilt, mindenféle kunsztot kell csinálnom, hogy kikerüljem a csapdákat, azaz a labdákat. Átvágok a tulsó oldalra, aztán megint vissza, majd be egy mellékutcába, majd újra át a túlsó oldalra, ott megkerülök egy háztömböt, aztán egy átjáróházon keresztül ismét ki a Körútra és végre ott vagyunk a nagymamánál.

Az út jól ki volt ókumlálva és nem is lett volna semmi baj, de a minap, mikor átvágtam a túlsó oldalra, ott ahol azelőtt nem volt semmi, most egy gyönyörű sportüzlet tárult elém, a kirakatban egy futball-labdával. Hamar vissza, mielőtt a gyerek meglátja, bele a közlekedési rendőr karjaiba. Megfizettem a 10 forintot, de most voltam csak megakadva. Se jobbra, se balra nem tudtam menni, mindenütt egy kövér futball-labda tátongott felém. Szerencsére éppen jött egy taxi, abba beültünk és úgy mentünk a nagymamához. Igaz, hogy pénzbe került, de mi az egy futball-labdához képest?

Egy-két hétig így közlekedtünk, de sokaltam a költséget, amire azt eszeltem ki, hogy összebarátkoztam a mellettünk épülő ház pallérjával. Beadtam neki, hogy én egy mókás apa vagyok és rávettem, hogy a fiammal együtt beülhessünk a malteros ládába. Csigával felhúztak bennünket a ház tetejére, onnan már könnyű volt létrán leereszkedni a szomszéd utcába. Ma már nagyszerűen tudnak stoppolni, meg sem látszik a szakadás a nadrágomon. Hogy a gyerek félt? Csak hadd edződjék. Így lesz belőle jó futballista.

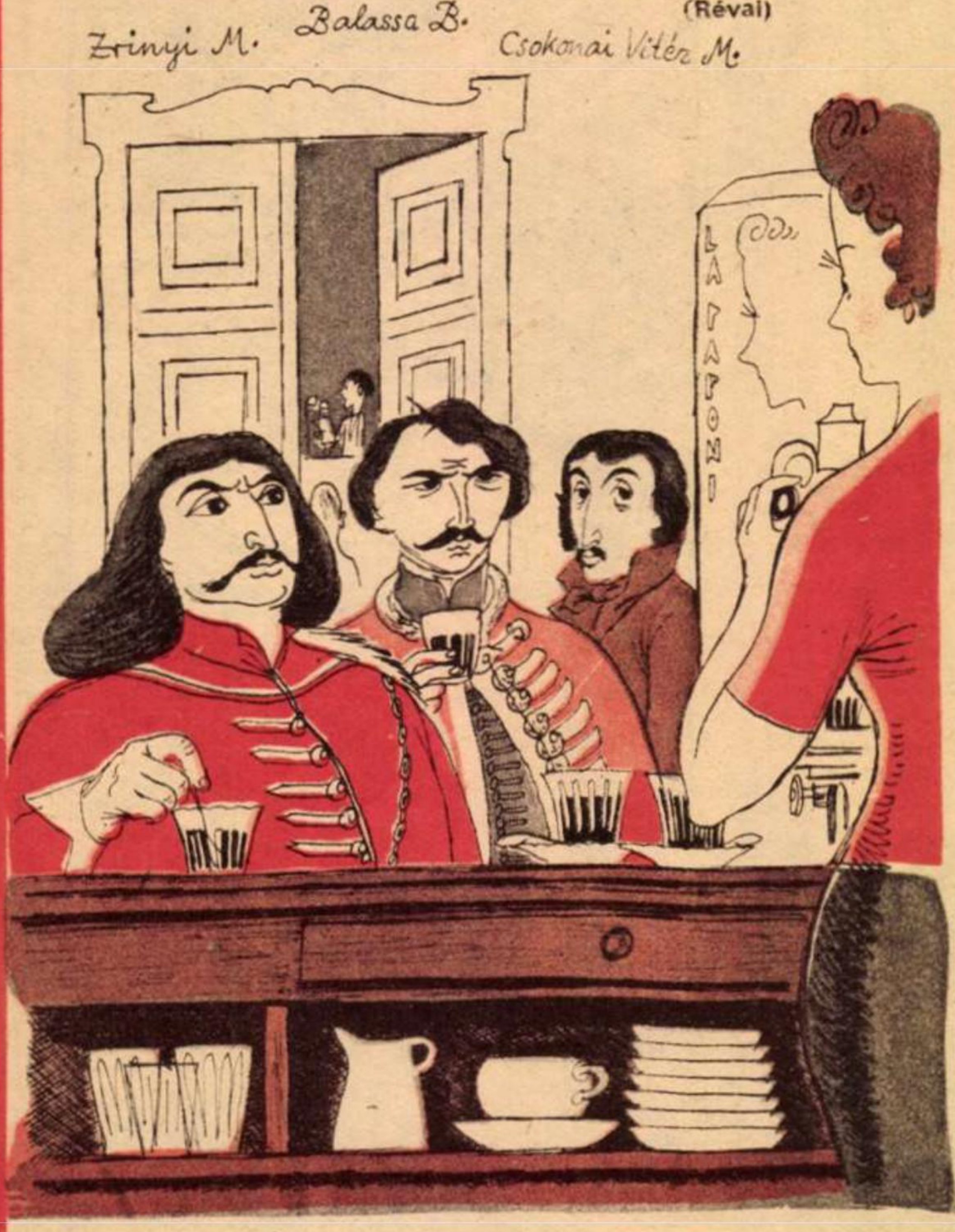
Hogy mi lesz, ha a ház felépül? Nem, nem, a kanálison át nem járok. Akkor inkább megveszem a futball-labdát.

BALÁZS SÁNDOR

Az íróKongresszusról

„A kongresszusi vitákon a magyar irodalmi örökség kérdései szinte alig szerepeltek."

(Révai)

Zrínyi Miklós:

Már a harmadik duplafeketét isszuk és odabent az ülésteremben még mindig nem kerültünk szóba...

„Sohasem mondtuk azt, hogy a pozitív hősöknek holmi hibanélküli és gáncsnélküli lovagoknak kell lenniök."

(Révai)

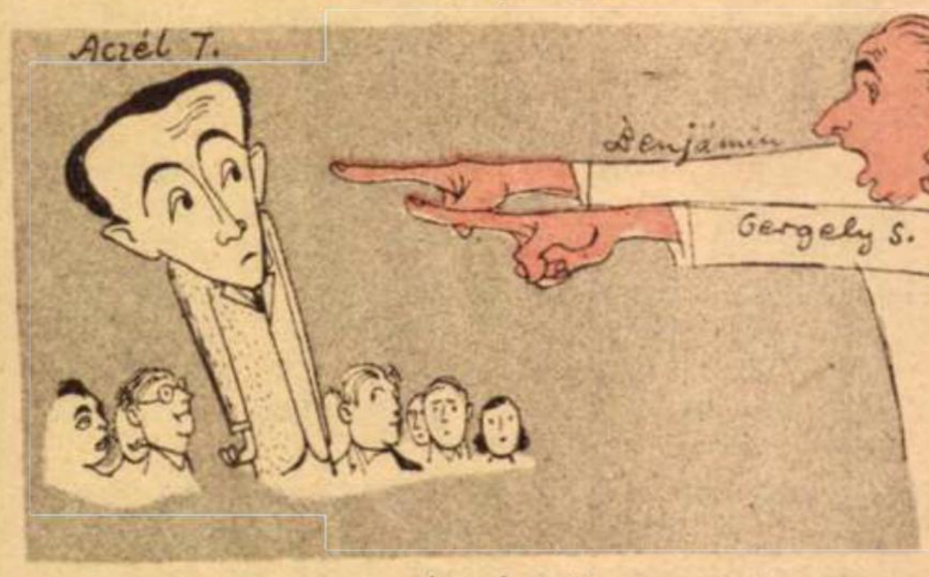

Toldi: Achilles kartárs a sarkán sebezhető, Siegfried a két válla közt, én az egész testemen és maga, kedves regényhős elvtárs?

Munkás: Én sehol, én tökéletes vagyok!

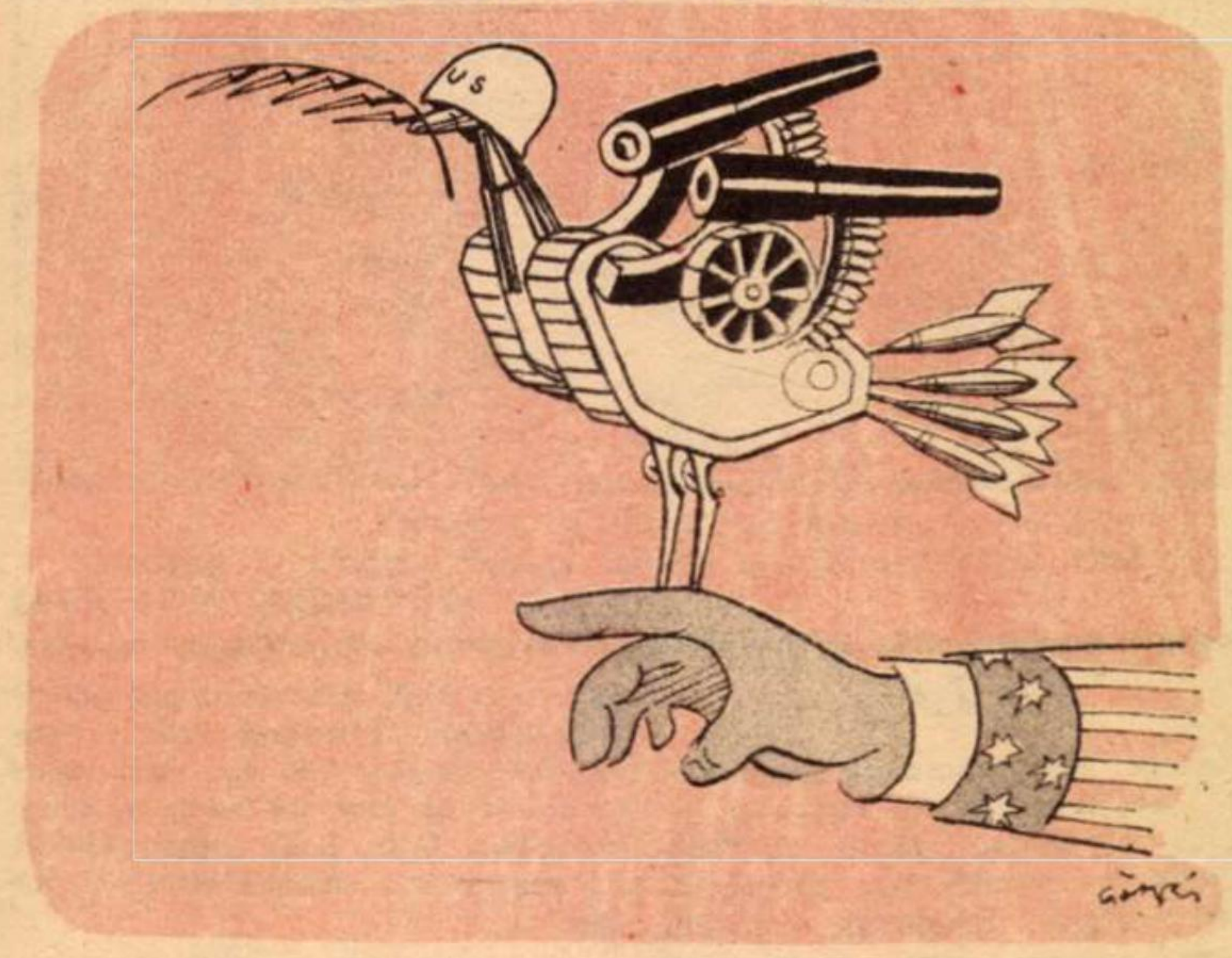
Toldi: Ez a maga legnagyobb hibája!

Aczél Tamás első regényét sokan bírálták a Kongresszuson

Az Aczélt megedzik

Madarat tolláról

(Nekik is van békegalambjuk).

Aminek nem szabad lennie, pedig megtörtént

— Minek locsol ilyen esőben bácsi?
— Hogy kilegyen a normám!

Eszterházán

— Ez már valami! Pál herceg ma 300.000 pengő adósságot csinált!

— Ez már valami! Herceg Pál ma 300 százalékot csinált!

Francia parlamentarizmus

Franciaországban új választási rendszert vezetnek be, ami indokolt, mert a régi választási rendszer mellett valóban nem nyilatkozhatott volna meg teljesen szabadon Truman akarata.

A francia nép jogait tehát ismételten megnyirbálják; ami nyilvánvalóan a francia nép érdekében történik, mert ha előbb megnyirbálják a jogokat, már nem fáj annyira, ha utóbb teljesen elveszik őket, a megnyirbált jogért már igazán nem olyan nagy kár.

Trumannak olyan francia parlamentre van szüksége, amely úgy táncol, ahogyan ő fütyül, és nem úgy táncol, hogy az ő tyúkszemére hág. Ilyen parlamentre van Trumannak szüksége és azt össze is hozza, nem kímélve költséget és fáradtságot; mármint a francia nép költségét és fáradtságát.

Az egyfordulós új választási rendszer a világ legegyszerűbb választási rendszere.

Lényege mindössze ennyi: Választó és választható minden huszonnegyedik évét betöltött francia állampolgár, aki el van ragadtatva attól, hogy Truman kifosztja és háborúba akarja hajszolni Franciaországot.

Ványai bácsi pályát cserél

Ványai bácsi hónapok óta minden nap megjelent a Találmányi Hivatalban és bejelentéseket tett. Az előadók egyideig figyelmesen hallgatták, de azután rájöttek arra, hogy Ványai bácsi ötletei kivihetetlenek.

Ványai bácsi tegnap bejelentette:

— Pályát cseréltem. Abbahagytam a borbélymesterséget, hogy teljes erővel a találmányoknak élhessek. Az ember csak egyfajta munkát végezzen, de azt jól végezze!

— Ezt azok állapították meg, akiket megborotvált?

— Ne gúnyolódjon. Ezt maga állapította meg, amikor sorra elutasította újításaimat. De a mostanit nem fogja letagadni. Tudjuk, hogy a villamoson egymást ölik az emberek. Újításom lényege, hogy a villamosokra megafont kell szerelni, amely vicceket harsog. Az emberek hasukat fogják és nem veszekednek. A jegyek hátára is vicceket kell nyomtatni.

— És ha a vicc régi?

— Csak új viccekről lehet szó. Az utas egyébként maga szabhatja meg a vicc hosszúságát. Azt mondja, kérek egy vonalat és egy rövid viccet. Egyébként Káposztással kipróbáltam újításomat. Tegnap felszálltunk a hatosra és megkértem, hogy hangosan mondjon el egy viccet.

— Na és milyen volt a vicc?

— Óriási. Az egész villamos a végállomásig gurult...

Izgalmas történet

A vállalat két dolgozója, Furó Károly és Könyök Gyula nem túlságosan szeretik egymást. Tudvalevő dolog, hogy két dudás egy csárdában, azaz egy fúró, meg egy könyök sohasem fér meg jól egymás mellett.

Egy szép napon Könyök gyűrött arccal, kialvatlanul érkezik az irodájába.

— Jaj, gyerekek, de rosszul aludtam — meséli panaszkodva. — Egész éjjel egy párduccal küzdöttem álmomban. Őserdőben jártam és a járást sűrű bozótok, növények akadályozták. Egyszer csak halk lépteket hallok. Hátrafordulok, hát egy párduc jön mögöttem, a fogát vicsorítva. Rohanni kezdtem, a párduc a nyomomban...

Furó Károly izgatottan közbeszól.

— Nagyon érdekes, folytasd!

Könyök Gyula folytatja:

— Hát ahogy rohanok a fák között, kezdek elfáradni. Rogyadozik a térdem. A párduc pedig egyre közelebb van hozzám. Verejtékezem az izgalomtól...

— Ne hagyd abba, folytasd! — rágja a körmét izgalmában Furó kartárs.

— Amikor azt hittem, hogy mindennek vége és a párduc habzó szája már a sarkamnál volt, egyszer csak meglátok egy fát, egy ugrással a tetején termek...

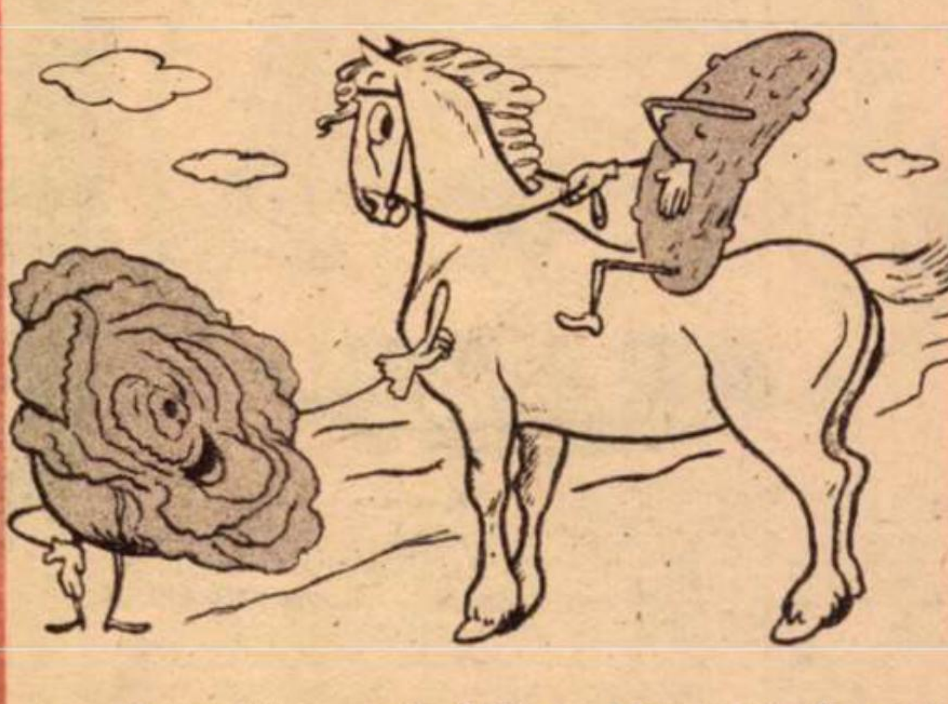
Furó közbevág:

— Na és? Na és? Végül sikerült a párducnak elérni téged?

Könyök Gyula arca kipiroslik és indignálódva kiabál rá Furóra:

— Mondd öregem, tulajdonképen kinek drukkolsz te, nekem, vagy a párducnak?

A PIACON

Fejessaláta az uborkához: Maga még fenn ül a magas lovon, de legyen nyugodt, maga is le fog szállni róla! Én már 30 fillér vagyok.

Akire rámutatnak

A New York Times Magazine című amerikai folyóirat cikket közöl „Mi a katona" címmel. A cikk ekként szól az amerikai katonához:

„Harmincezer dollárt költött rád az állam. Ezt az összeget azzal szolgálod meg, ha megölöd azokat, akikre rámutatunk."

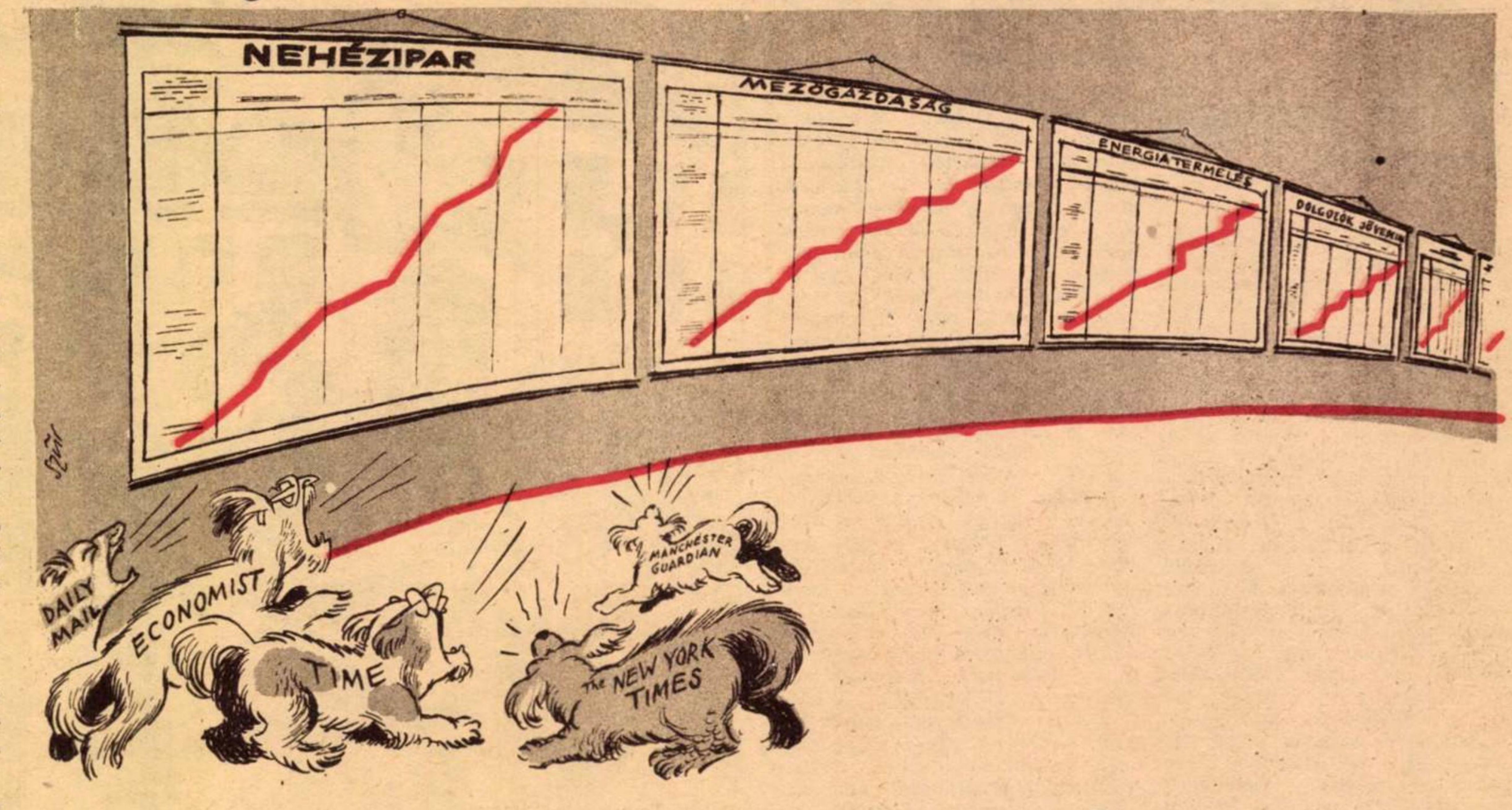
Ez nem újdonság Amerikában. Igy csinálta Al Capone és Jack Diamond, így csinálja Frank Costello. Megvan a tarifa. Férj eltétele láb alól ötezer dollár, fiatalabb férj eltétele láb alól hatezer dollár, rivális meggyilkolása tízezer dollár, nagyobb megrendelés esetén árengedmény. Szolid, megbízható cég, emberírtás jutányos áron, garanciával, egy próba meggyőzi önt, ha meg van elégedve, közölje ismerőseivel, ha panasza van, forduljon a vezetőséghez.

A módszer tehát nem új.

Új az egészben csupán az, hogy az üzletet a sajtó nagy nyilvánossága előtt tárgyalják le. Ezt Al Capone sohase csinálta volna.

Ennyivel volt jobb ízlésük és több eszük Al Caponeéknak Trumanéknál.

A Szovjet Ötéves Terv és az imperialista sajtó

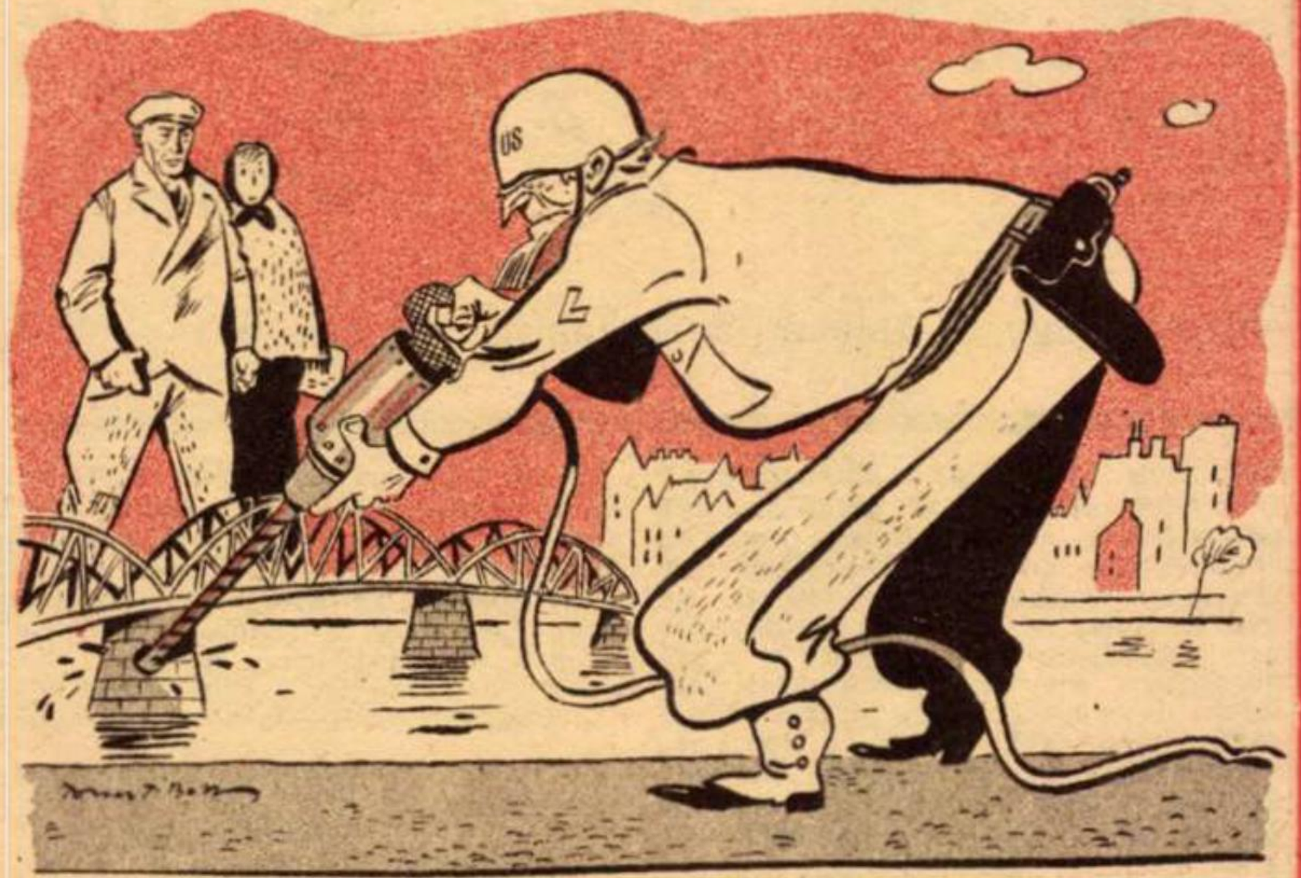
A kutya ugat, a grafikon — halad.

Megnyíltak a strandok

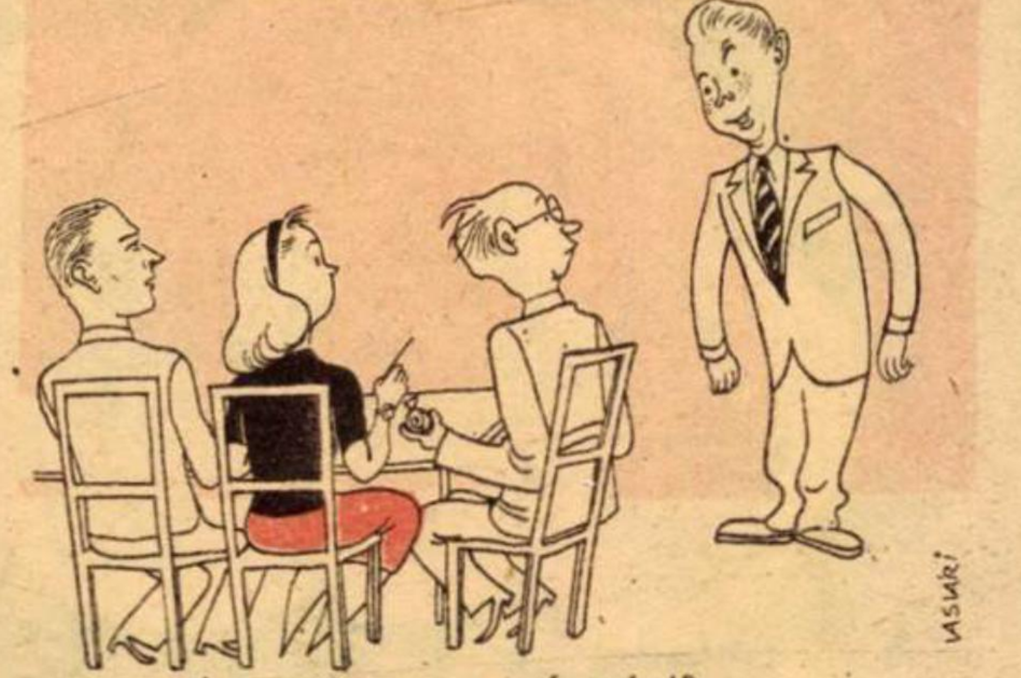
A legifjabbak óvatos első fürdőzése.

USA „tervgazdálkodás" Nyugat-Németországban

Uncle Sam: Mi a népek jólétének emelésén fáradozunk! Most például aláaknázzuk a hidakat, hogy legyen munkátok, ha újra fel kell majd építenetek.

Az MHK-irodán

— Itt osztják az aranyérmeket?
— Igen kérem. Milyen sportágban indult?
— Semmilyenben. De első voltam a jelentkezésben.

ORSZÁGJÁRÁS KÖZBEN

A Matyi gyerek meg a „körösztapja"

Ahogy mondani szokás: nem kenyerem a humor, viszont se süket, se vak nem vagyok s így nem csoda, ha évek hosszú során át járva szép országunkat, a tréfás történetek egész sorával találkoztam, melyek úgy ragadtak rám, mint a kutyára a bogáncs. Hogy nyomuk ne vesszen, engedek hát a csábításnak s mindenki mulatságára íme, hozzáfogok, hogy hétről-hétre elmeséljek belőlük egyet-egyet.

Az egyik legkedvesebb história arról jut eszembe, hogy olvasom az újságokban: az állam jutalomban részesíti és érdemrenddel tünteti ki a sokgyerekes édesanyákat. Nos, éppen a napokban mult három esztendeje, hogy Rákosi Mátyás mezőhegyesi nagy-gyűlésén kedves, szívderítő jelenségre figyeltem föl. Állt már a gyűlés, a csaknem másfélórás fölvonulás résztvevői tömött rendekben sorakoztak a díszemelvény körül. Az emelvényen pedig az arra érdemesek között ott ült, ott feszített vagy tiztizenkét fejkendős mama is. Egytől-egyig nagyfejű, pirospozsgás, dundi kis legénykéket lovagoltattak a térdükön s olyan fesztelenül, olyan magától értetődő természetességgel tekintettek körül, ahogy a lakodalomban a rokonok szokták tenni.

Kérdem ott az egyik, helybéli bácsitól:

— Mondja már, elvtárs, kik azok a menyecskék ott az emelvényen?

Azt mondja erre a bácsi:

— A szélsőt, azt a barna-pirosat ni, azt ismerem. Annak hét gyereke van.

— Aha, — mondtam — aha — s abban a hitben léptem tovább, hogy a gyűlés rendezősége a sokgyerekes anyákat tisztelte meg azzal, hogy egy sorban ülhettek Rákosi Mátyással.

De alig egy félóra múlva kisült, hogy csak félig-meddig találtam el az igazságot.

Rákosi Mátyás bevégezte a beszédet, a zenekarok rázendítettek, a zászlók viharos lengésbe fogtak s a mikrofon mellől látom ám, hogy a parasztok gondoskodó Édesapja odalép a gyerekes mamákhoz s nyájas mosollyal egy tásaknak is beillő cukros-zacskót von elő a zsebéből. Kínálja egyik gyereket is, a másikat is. Amelyik nem mer venni, annak a markába nyomja, vagy egyenest a szájába dugja a cukrot. Évődik, tréfálkozik az iruló-piruló, kendőjük csücskét húzogató mamákkal s a gyűlés családias zsivaja közben a sor végére ér.

S akkor megesett a baj!

A csepp legény, aki eddig vidáman izgett-mozgott s úgy forgatta a fejét, mint fészekből kitekintgető kismadár, éktelen sivalkodásba kezdett s az istennek se akart tudomást venni a cukorról.

Mire aztán így fedte meg restelkedő édesanyja:

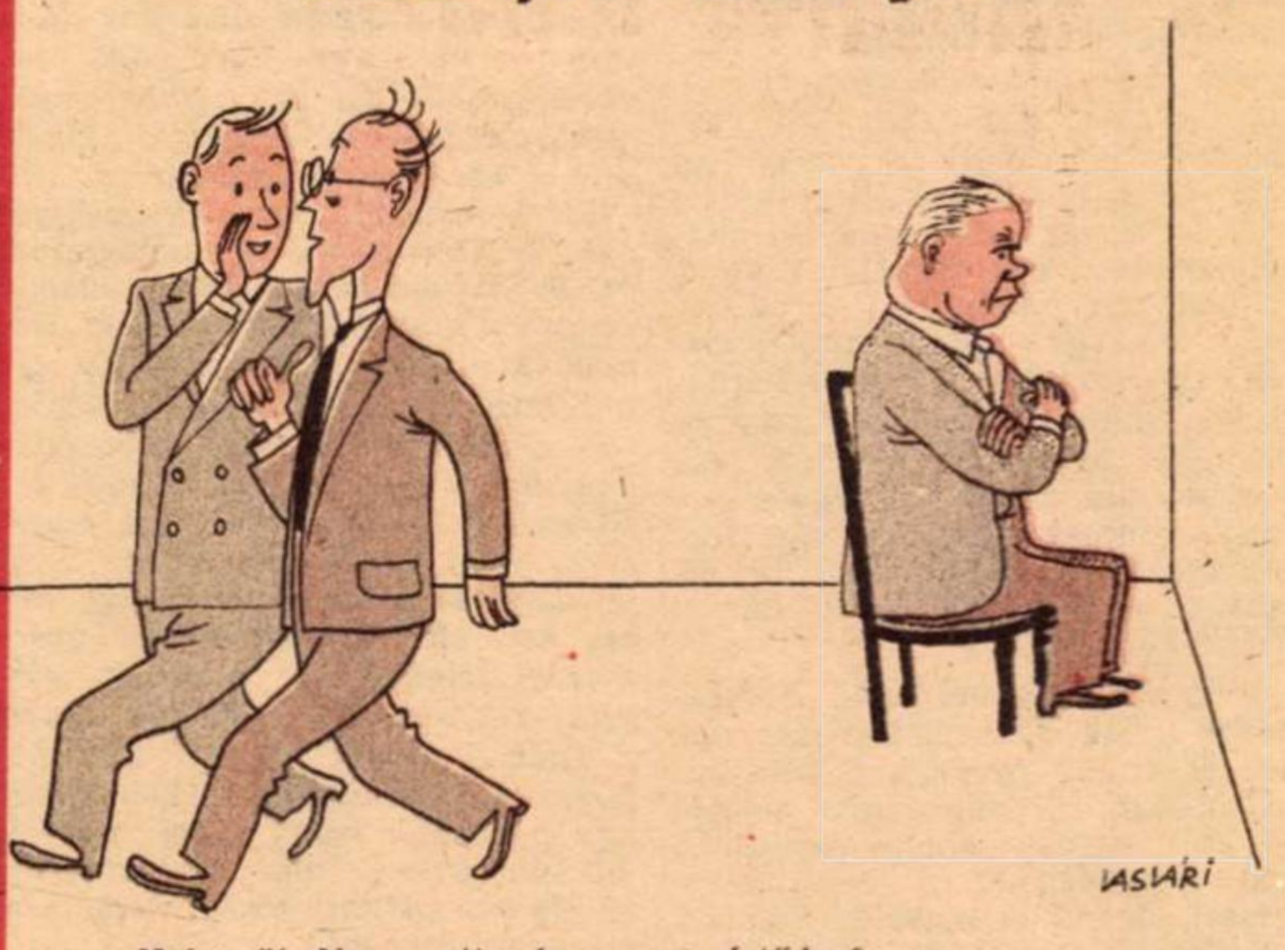
— Ne ríjj, Matyi lelkem, ne ríjj! Hát nem üsmered meg a körösztapádat?

Az anyai szózat tette-e vagy a cukor mégis csak csábító közelsége, de a kislegény egy szempillantás alatt elhallgatott. Szája a füléig szaladt, elkapta a cukrot s mintha csakugyan megismerte volna — nyájasan mosolygott föl a körösztapjára.

Mert hogy szavam ne feledjem: a díszemelvényre fölvitt kislegényeknek egytől-egyig Rákosi Mátyás volt a tiszteletbeli „körösztapja".

Urbán Ernő

Nem jól viszonyul

— Miért ül Nagy ott olyan megsértődve?
— Mert kritikát kapott.
— Na és most azon töri a fejét, hogyan javíthatná meg a munkáját?
— Dehogy. Egy jó viszontkritikán töri a fejét.

— Hallatlan! Hiába rázom a készüléket, nem akar működni!

— A fene egye meg, megint bent maradt egy tantuszom!

— Nem értem, miért szidják az utcai telefonfülkéket. Egy tantuszt dobtam be a készülékbe és három esett ki belőle!

Le a bürokráciával!

Tisztelt elvtársak!

Kispesten lakom. A Szabad Népből értesültem arról, hogy a kispesti villamosok május elsején reggel 6 óra 45 perc után nem közlekednek. Így hát korábban keltem fel, mint rendesen, annak ellenére, hogy későbbre kellett bemennem. Korán keltem, de nem aranyat leltem, hanem bosszúságot. A 43-as határúti megállója feketéllett az ünnepségre igyekvőktől, és rögtön ki is derült, hogy miért. Sokkal kevesebb kocsi jött, mint a hét más napjain. A kocsikon minden lépcső, ütköző, két kocsi közötti állóhely elkelt. Akkor még nem sejtettünk semmit. Kimentünk az Üllői-útra, abban a reményben, hogy oda összpontosították a kocsikat. De csalódtunk. Feleségemmel és kisleányommal csak akkor fértünk volna fel, ha gombostűvé változva, valaki a hajtókájában felvitt volna. Miután autóbuszra is hiába vártunk, mert a hétköznapihoz viszonyítva talán tizedannyi közlekedett, gyalogosan megindultunk Pest irányába, de csak aztán, a Száva-utcai megállónál jött a fekete leves. Egymásután engedték ki a távos kocsikat, de nem Pest felé, hanem Pestszentlőrinc irányába, „külön kocsi" jelzéssel. Egy kalauz elvtárs azt a felvilágosítást adta, hogy ezeknek a kocsiknak az árát bizonyos gyárak kifizették. Egymásután robogtak el az orrunk előtt az üres kocsik. Hiába próbáltunk meggyőzni egy-két vezetőt, hogy álljanak meg és vegyenek fel, nem hallgattak ránk. Kénytelenek voltunk hetijeggyel a zsebünkben távgyalogló versenybe kezdeni.

Szabály ide, szabály oda, május elseje sikere érdekében fel kellett volna venni 20—30 utast a különkocsikra. Vagy talán azt hitték, hogy a kispestiek direkt haditervet dolgoztak ki a potyázásra?

Nem volt más választás, neki az országútnak! De azért volt egy privát szerencsém is, mert az egyik megállónál egy ilyen gőgös különkocsi, az előtte járó megpakolt rendes járat megállása miatt szintén megállásra kényszerült, és akkor a távgyaloglók megrohamozták. Egy rendező le akart parancsolni minket, de határozottan méreggel és indulattal fűtött szavakban sikerült őt meggyőznöm, hogy nemcsak neki van joga idejében a felvonuláson lenni. Így érkeztünk szörnyű kalandok után a Rókus-kórházig.

Még idejében beértünk. A Néphadseregünk díszszemléje még nem kezdődött el. Üzemünk a Lehel-utcában van, a kultúrterem ablakai is arra néznek, onnan kényelmesen végignézhettük volna a felvonulást, de mi a közvetlen kapcsolat érdekében inkább kiálltunk a járdára. És akkor jött a főrendező, aki kijelentette, hogy a felvonulást nem nézhetjük végig, mert nekünk gyülekezni kell a Fóti-úton. Hiába kértük, rimánkodtunk, nem nézhettük végig a felvonulást. A XIII. ker. szervezési osztálya helyesen adta ki az utasításokat, csak a rendezési csoport nem hajtotta végre okosan. A hibás rendezés áldozatai lettünk.

De kifogástalan volt a Hősök-terén az elvonulás megszervezése, és utána elindultunk, hogy az autóbuszokkal kiszállítsanak minket a Margitszigetre. Féltem, hogy ott is úgy fog menni, mint Kispesten, és már előre is a fejemet lógattam, miközben pesszimista hangulatban bandukoltam a megállóhely felé. Férfiasan elhatároztam, hogyha másképpen nem sikerül, akkor átúszom a Dunát, de mégis eljutok a végcélig. Most is csalódtam, de kellemesen. A dekorációkat rendben leraktuk, és aztán az autóbuszok i n g y e n (kispestiek figyelem!) kivittek minket a Margitszigetre.

Ez a két eset iskolapéldája volt annak, hogyan kell és hogyan nem szabad szervezni.

Szabadság!

Molnár Ferenc

Kispest, Ady Endre-utca 14.

Egy anya gyalogol . . .

Ne haragudjanak, hogy levelemmel zavarom Önöket, de a „Le a bürokráciával" c. cikk ad bátorságot jelen levelem megírásához, mivel jelenleg én is szenvedő alanya vagyok a bürokráciának. A XIV. ker. Kerepesi-út 50. számú házban lakom. Három apró gyermekem van, akikkel elég gyakran kellett igénybe vennem a Csecsemővédő Intézetet, mely a Kerepesi-út 33. alatt van. Népköztársaságunk okos és bölcs vezetése gondoskodott arról, hogy az anyáknak ne kelljen a receptátírás miatt külön a kerületi orvost felkeresni, hanem a védőintézeti orvos azonnal OTI receptre írja a gyógyszert. Igy abban a kellemes helyzetben voltam, hogyha reggel nyolckor elmentem a Védőbe, öt perc alatt ott voltam, az érkezési sorrend bevárása után megkaptam a receptet, azt hazafele kiváltottam a patikában és kilenc órára már végezhettem otthon a többi dolgomat. Ámde, úgylátszik illetékesek szerint ez így túl egyszerű. A bürokrácia legnagyobb dicsőségére február elsején rendelet jelent meg, mely szerint a Thököly-úti Védőbe (a Bosnyák-térnél) tartozunk. Most abban a kellemes helyzetben vagyok, hogy választhatok:. gyalog megyek, avagy villamoson. Először is gyalog?! Az út rossz, kocsit nem igen lehet tolni, tehát bepakolom a másfél éves kislányomat, és a karomra veszem. (Az egyikre, mert a másikkal a hároméves fiam kezét fogom, hogy az úton kellőképen vonszolhassam, ha a menést megúnja.) Elindulok a Fogarasi-út, Bihar-utca, Tábornok-út, Róna-utcán végig. Egy jó órai út után végre megérkezem. Rendelés után ugyanígy vissza és boldog vagyok, ha délre holtfáradtan hazaérkezem. Villamoson?! Bemegyek a 38-as végállomására, mely két házzal van errébb a Kerepesi-úti Védőtől, felülök a harmincnyolcasra, átszállok a 23-as, 44-es villamosra, míg kétszeri átszállás után végre megérkezem. Mire haza megyek szintén dél és szintén holtfáradt vagyok és ezenkívül elköltöttem két forintot villamosra.

Most csupán két kívánságom van: először is szépen megkérem a Ludas Matyit, nem tudná-e valamiképpen velem közölni a nevét annak az illetékes főokosnak, aki ezt a rendeletet hozta. Hogyha útközben a megfelelő szentek társaságában emlegetem, tudjam, kiről fohászkodom. Másodszor: nem lehetne-e olyan rendeletet hozni, hogy az illetékes rendeletcsináló egy héten keresztül mindennap két gyermekkel felpakkolva elmenne először a Kerepesi-úti Védőbe, onnan a Thököly-útra? Talán akkor rájönne a különbségre?! (Van ugyan egy harmadik kívánságom is; hogy állítsák vissza régi beosztást, de ez olyan egyszerű lenne, hogy nem is merem kívánni.)

Elvtársi üdvözlettel
Kiss Lajosné

Kedves Ludas Matyi!

A népkönyvtár által megvásárolt könyveket a nyomdák bekötött állapotban szállítják. Miután a könyvek — ilyen szabványkötések kis tartósságánál fogva — a népkönyvtárnak nem felelnek meg, a népkönyvtári könyvkötő üzem a nyomda által készített kötéstől a könyvet megtisztítja és helyette új, tartósabb kötést készít. Ezzel a nyomdában a könyv kötéséhez felhasznált anyagok és munkaidő kárbavész. A népkönyvtári könyvkötő üzem hozzávetőleges számvetése szerint csak a többlet-költség kötetenként 7.50 Ft. Az üzem napi termelése kb. 1.000—1.200 kötet,

így a többletkiadás naponként 10.000 Ft-ot tesz ki.

Ezzel az üggyel kapcsolatban a Tervhivatal és a Könnyűipari Minisztérium illetékes főosztálya már folytatott le vizsgálatot és utasítást adott, hogy a népkönyvtár részére eladott könyveket ne kötve, hanem ivekben (crudában) szállítsák. Az ügy 1950. november óta folyik, ennek ellenére még a mai napig sem történt ezen a téren semmi változás.

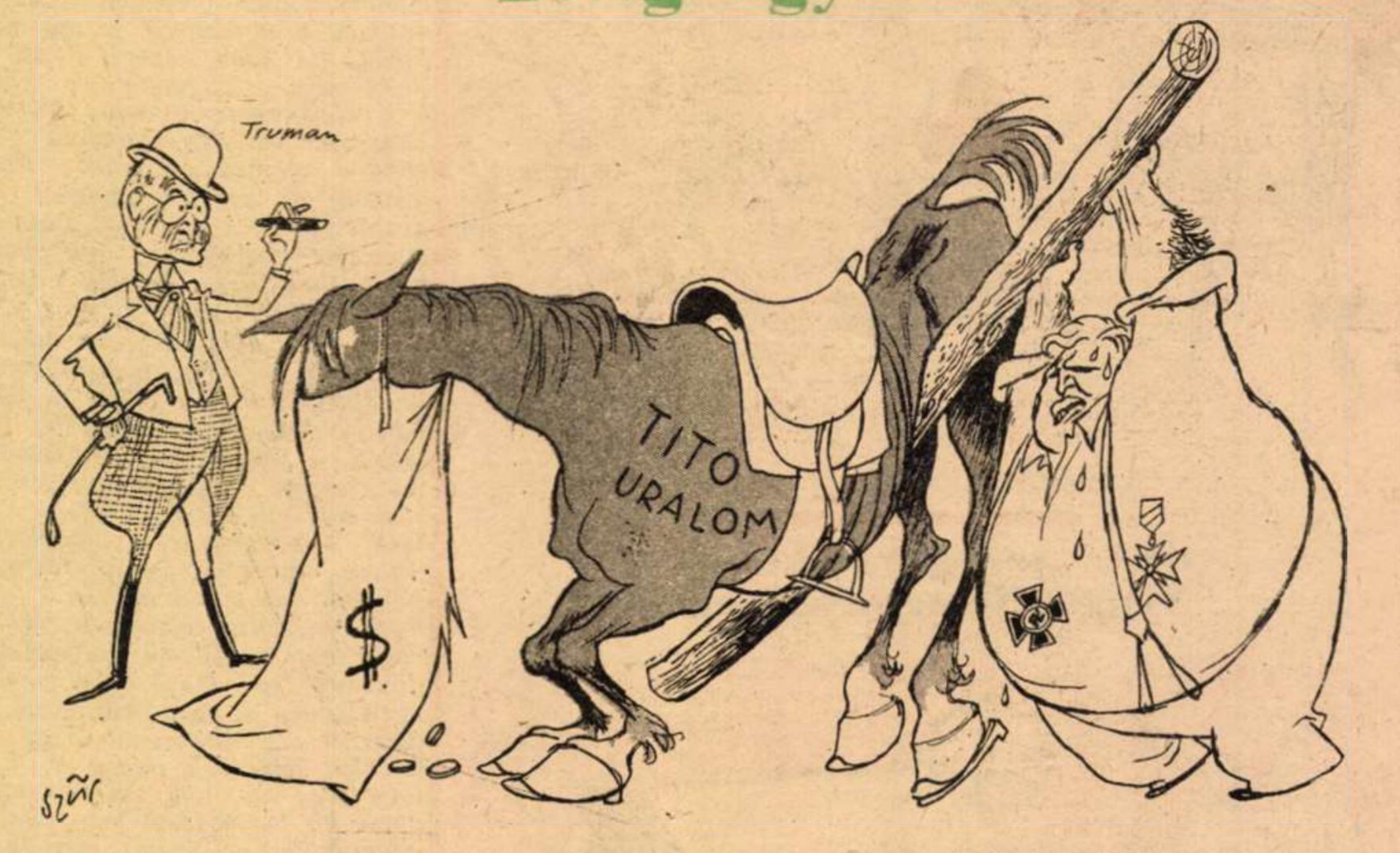
Elvtársi üdvözlettel:
Csaba János
titkár.

Mindenki gyanus, aki él!

Belgrád, a spiclik városa.

Beteg ügy

Truman: Hallja, Tito, biztos, hogy ez táltos? Zsákszámra zabálja a dollárt és egyre göthösebb lesz . . .

Kedves Ludas Matyi!

Bor vásárlásánál a borforgalmi adó befizetéséhez négyrészes csekkbefizetési lapot kell használni, melyen a szokásos „Elismervény-Értesítés és Ellenőrzőszelvény"-en kívül „Igazoló-szelvény" is van. A jelentősége ennek a négyrészes befizetési lapnak, hogy mind az eladó, mind pedig a vásárló egy-egy szelvényt kap, mégpedig az eddigi gyakorlat szerint a borvásárló és egyben a borforgalmi adó befizetője az „Elismervény"-t és az eladó pedig az „Igazoló-szelvény"-t. Hosszú hónapok óta a fent leírt módon történt a borforgalmi adó lefizetése nemcsak a felsőcsatári, hanem az ország többi postahivatalánál is.

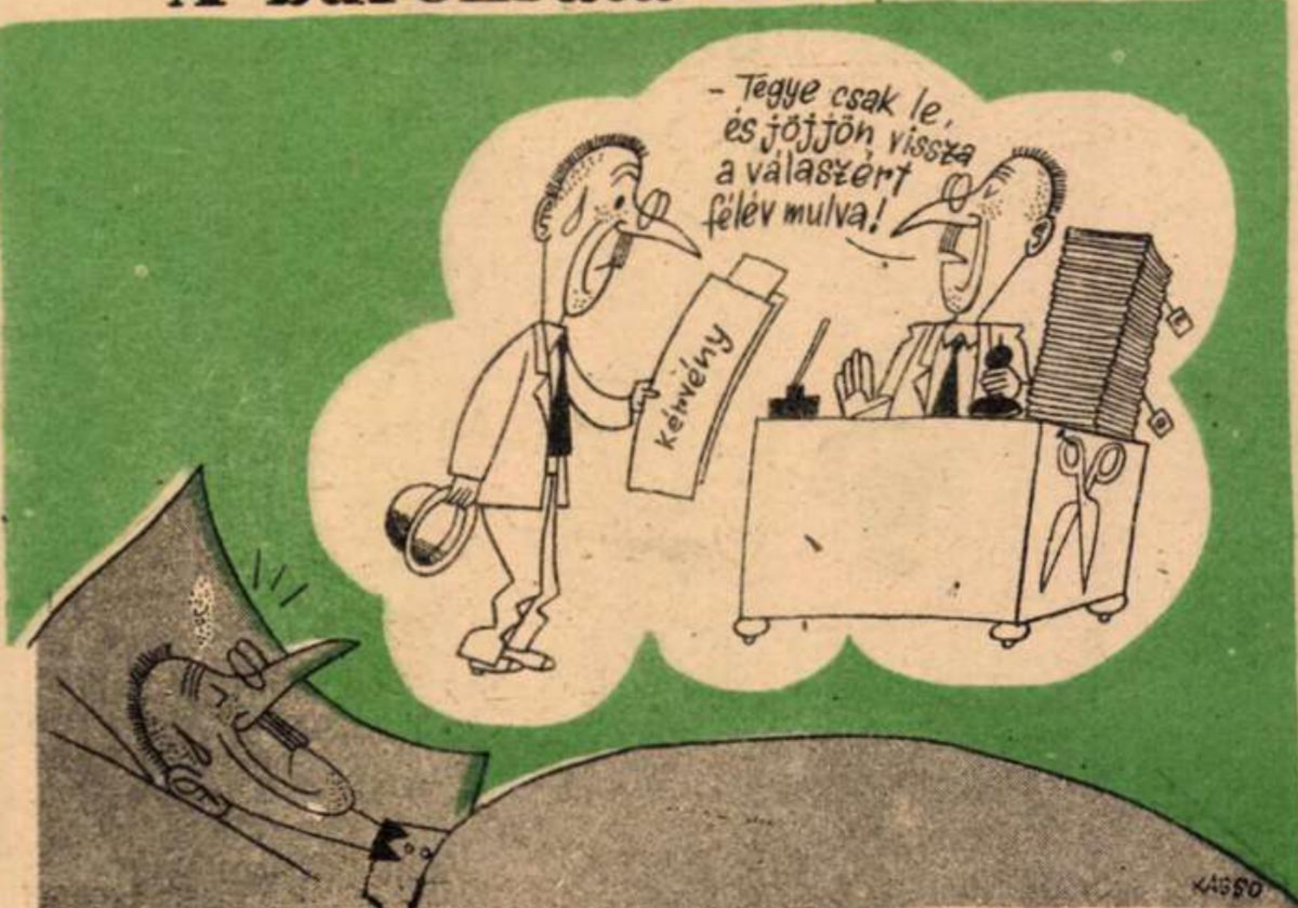
Az elmúlt napokban a pénzügyőrség szombathelyi parancsnokságától kiküldött pénzügyőrök a helybeli és környező községek borpincéiben pincevizsgálatot tartottak, melynek során az egyes gazdákat elszámoltatták. S most jön a bökkenő, ugyanis a pénzügyőrség a gazdák által bemutatott fent említett „Igazoló-szelvényeket" nem ismerte el és természetesen a szelvényeken feltüntetett eladott bormennyiséget sem volt hajlandó az illető gazda borkészletéből leírni. E helyett nyomatékosan felhívta az összes ilyen gazdát, hogy szerezzék be 24 órán belül az „Igazoló-szelvények" helyett az „Elismervény"-szelvényeket. Lett aztán erre lótás-futás! Ahány ilyen gazda csak akadt, (volt talán 20—30 is), az mind annyifelé szaladt, hogy az „Igazoló-szelvényét" „Elismervény"-szelvényre cserélje be, annál az illetőnél, akinek hónapokkal ezelőtt a bort eladta. A legtöbb vevő természetesen vidéki volt s bizony sok olyan akadt, aki a bor jóízű elfogyasztása után, vagy tán még előbb az „Elismervény" szelvényt eldobta. A pénzügyőrség pedig mind a mai napig mereven ragaszkodik álláspontjához, amit talán még rendelet sem ír elő, de ha van is ilyen rendelet, az illetékeseknek gondoskodniok kell arról, hogy ne legyen, mert ez bürokrácia! Csatolok levelemhez egy ilyen négyrészes befizető lapot s kérdem, hogy mért nem felel meg az „Igazoló-szelvény", amelyiknek a nevében is benne van a rendeltetése, ugyanúgy a borforgalmi adó befizetésére vonatkozó igazolásnak, mint „társa" az „Elismervény"?

S ha valóban nem felel meg, bár ez szerintem hihetetlen, akkor mért nem nyomtatták rá ezekre a befizetési lapokra a sok adat mellé azt is, hogy melyik az eladó és melyik a vevő példánya? — Sajnos, e helyett a tavaszi munkálatok idején a dolgozó parasztságnak félnapokat kell szaladgálnia és így is sokszor hiába!

Elvtársi üdvözlettel:

BOSITS GUSZTÁV
flókpostavezető
Felsőcsatár.

A bürokrata lidércálma:

Azt álmodja, hogy sajátmagához kell kérvényt benyujtania.

Az ELŐNY behozható...

. . . de nem így, amikor a jó dolgozó nem segíti lemaradó társát

. . . hanem így, amikor gyengébb társát segíti.

Nem követendő példa

Bikács tolnamegyei község. Amikor nemrégiben Ézsi Sándorné, a tolnamegyei szövetkezeti instruktor bement az ottani földművesszövetkezetbe, beszélgetni kezdett az egyik ott dolgozóval az egyénileg gazdálkodók csoportjairól. Kisült, hogy az illető nem is tudja, hogy ilyenek léteznek, noha népnevelő.

— Hát hol az ügyvezető? — kérdezte az instruktor.

— Az szabadságon van.

— Most, a legnagyobb dologidőben? Beteg tán?

— Nem beteg az.

— Hát?

— Napszámba jár.

— Hol?

— Itt a földművesszövetkezetnél. A tekepálya helyreállításánál dolgozik napszámban. Mint ügyvezető szabadságon van, de mint napszámos üzemben van.

Reméljük, azóta a bikácsi ügyvezető is rájött, hogy az ügyvezetőnek a földművesszövetkezetet kell fejlesztenie hónapszámra és nem a tekepályát napszámra.

Ludas Matyi

Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
Kiadja a Lapkiadó Vállalat.
Szerkesztőség:
Budapest, V., Alkotmány-utca 3.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VII., Lenin-körút 9-11.
Telefon: 221—290, 221—280.
Budapesti Szikra Nyomda
V., Honvéd-u. 10.
Felelős vezető: Radnóti Károly.

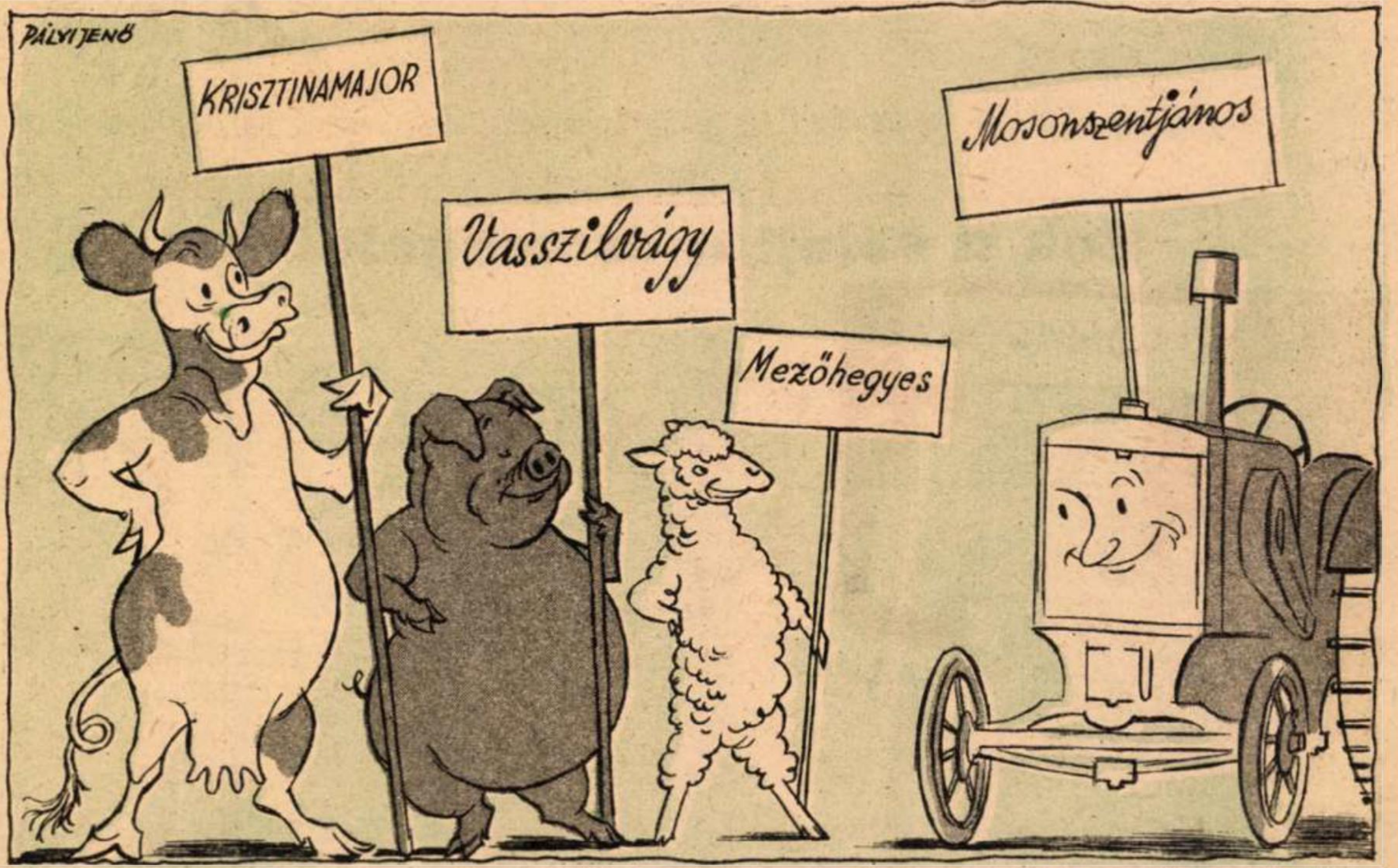
SAMU bácsi a portán

— Milyen minőségben óhajtja ön a késönjövőket, pazarlókat és selejtgyártókat üdvözölni?

— Mint malomtulajdonos. Ugyanis ők az én malmomra hajtják a vizet.

Éljen! Éljen! Éljen!

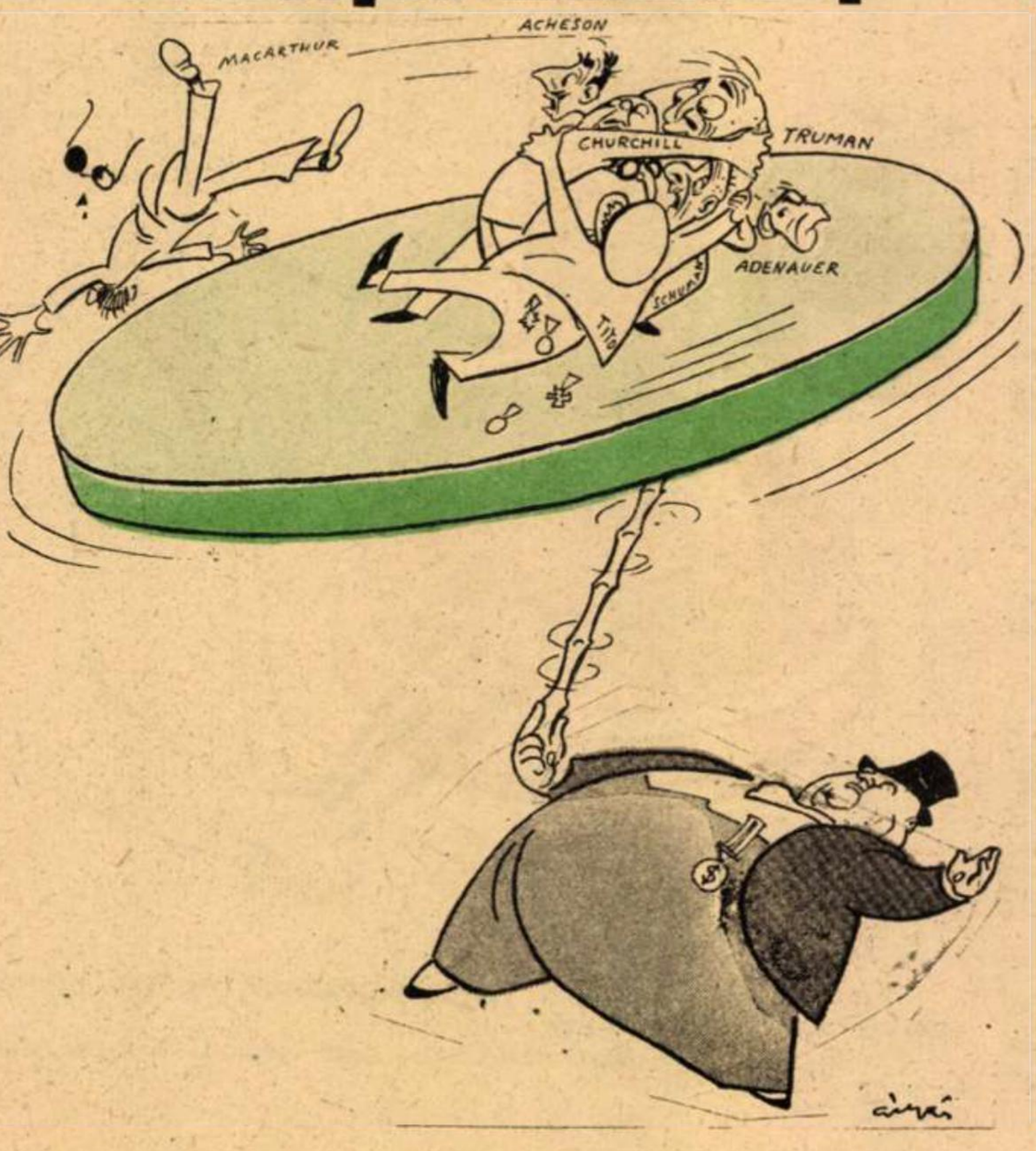
Krisztinamajori Riska, Vasszilvágyi Rőfike, Mezőhegyesi Barika és Mosonszentjánosi Traktorka összegyültek, hogy ünnepeljék kitüntetett gondozóikat.

Aminek nem szabad lennie

— Micsoda lábnyomok ezek maga körül, művezető elvtárs?
— Nálunk a vezetőség az én megkerülésemmel intézkedik

Veszélyes mutatvány

Borjúnyúzó péntek

1.

Hallottam egy faluról, ahol ha a tehén beszélni tudna, ezt mondaná a borjának:

— Ne menj ki gyermekem pénteken az istállóból, mert eltörik a lábad.

— De mama — mondaná a borjú — ne légy babonás!

— Nem babona ez gyermekem — mondaná komoran a Riska, — hét borjú törte ki utóbb a lábát és valamennyi pénteken. Tudod, hogy nem vagyok babonás, de ez gondolkozásra késztet.

Igy beszélgetne a tehén a borjával, ha tudna beszélni. De nem tud.

2.

Csúz Imre azonban tud beszélni és azt mondja a sógorának:

— Már a második borjamnak törik el a lába.

— Oszt mindig pénteken — csudálkozik a sógor.

— Nem mindig pénteken — helyesbít Csúz. — Kétszer az nem mindig.

— Hát akkor mind a kétszer pénteken.

— Mind a kétszer. Az igaz. Igy hozta a sors. Ilyen az élet.

— Bizony — állapítja meg a sógor, hogy ő is mondjon valami bölcset.

3.

Az állatorvos jó nagyot szív a cigarettájából.

— Szóval eltörött a lába?

— El az — hagyja helyben Csúz Imre.

— Oszt hogyan?

— Azt nem lehessen tudni. Nem tud a borjú beszélni, hogy elmesélje.

Ezt belátja az állatorvos is. Harmincéves praxisa van, de még ő se találkozott beszélő borjúval.

— A Pikó Balázs borja is ma törte el a lábát — mondja elgondolkozva. — Pont pénteken. Pedig én nem vagyok babonás.

— Talán a borjak babonásak — mondja Csúz és átveszi a kényszervágási engedélyt.

4.

Ha a tehén tudna beszélni, most azt mondaná a borjának:

— Mit csináltál a lábaddal, gyerekem?

— A mama is eltörte volna — mondaná durcásan a boci — ha nekihajtották volna egy mély gödörnek.

— Dehát mért hajtottak neki? — sikoltana fel a Riska.

— Mert péntek van.

— Pénteken nekihajtanak a gödörnek? — sikoltana fel Riska. — Miért nem hajtanak neki csütörtökön? Vagy szerdán?

— Mert meleg van.

— Nem értem — sápadna el Riska.

— Pedig egyszerű — halkítaná le a hangját a boci. — Megromlanék. Ha pénteken törik el a lábam, vasárnapra ki tudnak mérni feketén, a fene egye meg őket.

Ezt mondanák, ha tudnának beszélni; azonban nem tudnak beszélni.

5.

Csúz Imre azonban tud beszélni.

— A fene egye meg azt a büdös borjút — mondja a sógorának. — Bíróság elé kerülök miatta, az állatorvossal együtt. Pont pénteken kellett neki kitörni a lábát! Milyen pehhes nap ez a péntek!

— Oszt hogy törte ki?

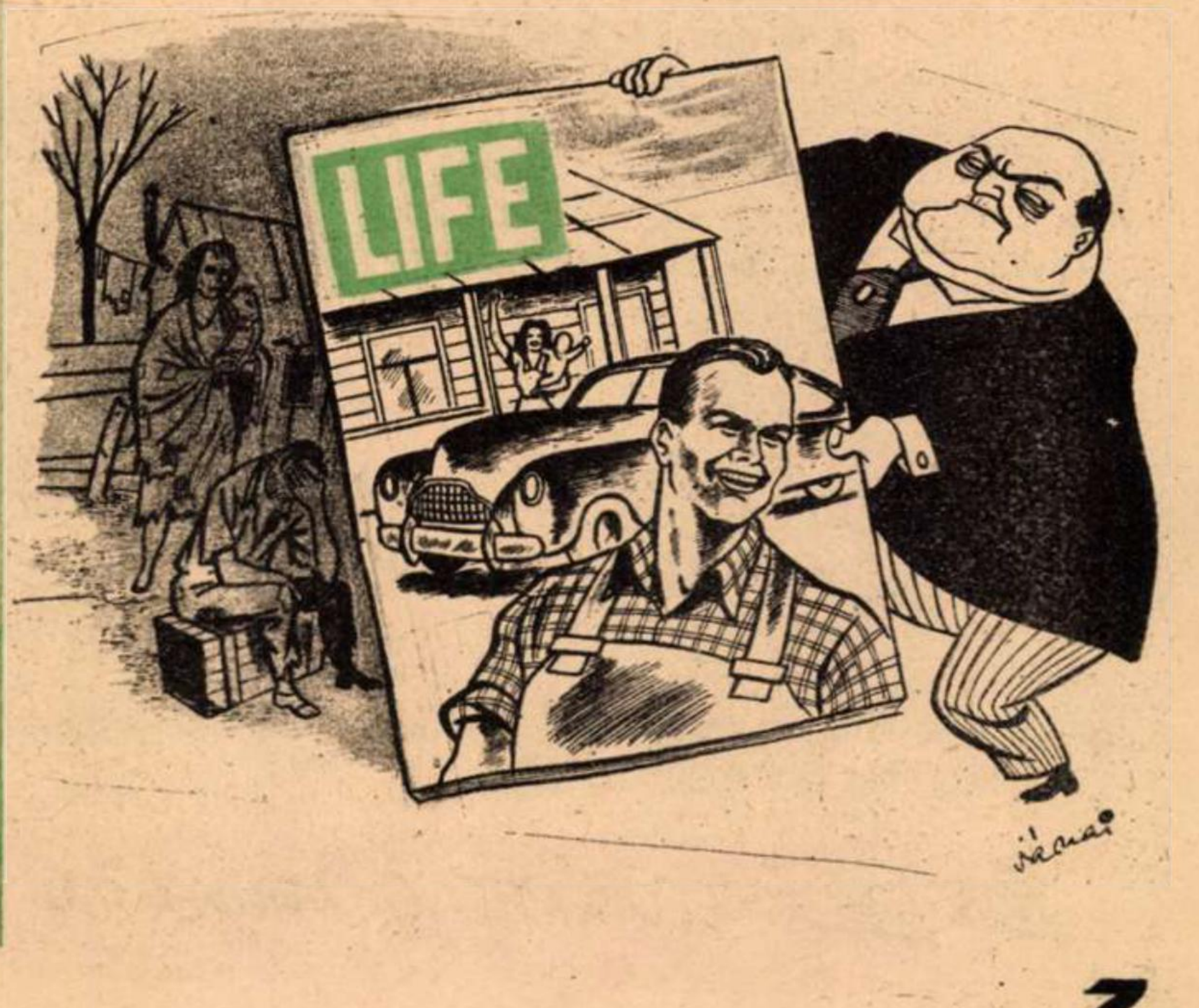
— Hát úgy, hogy én nekihajtottam egy gödörnek.

Sokáig hallgat Csúz Imre. A sógora aztán elbúcsúzik tőle.

— Csak az aggaszt — mondja szomorúan Csúz Imre — hogy pénteken lesz a tárgyalás is...

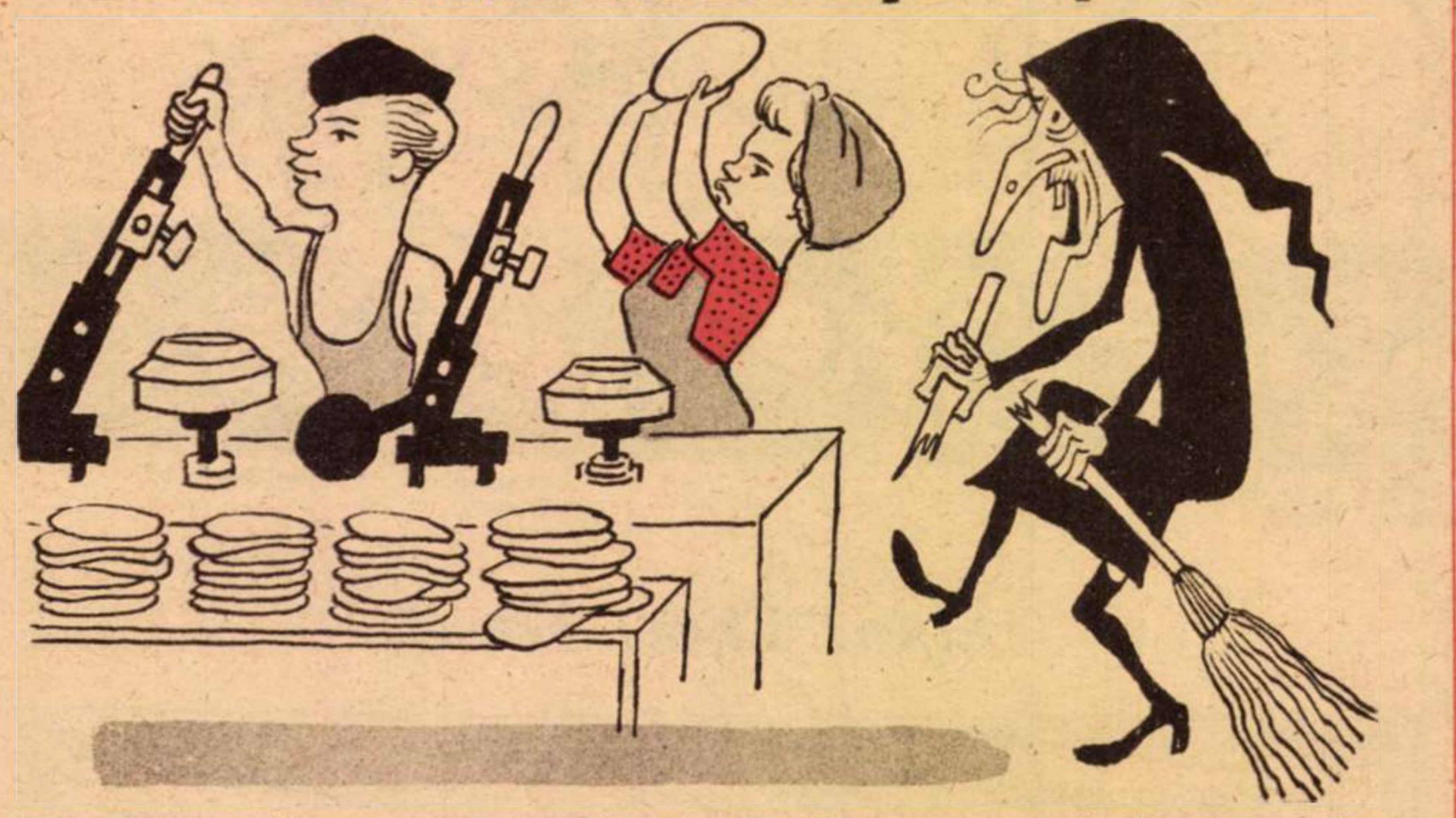
Gergely Miklós

AMERIKAI sajtópropaganda és amerikai valóság

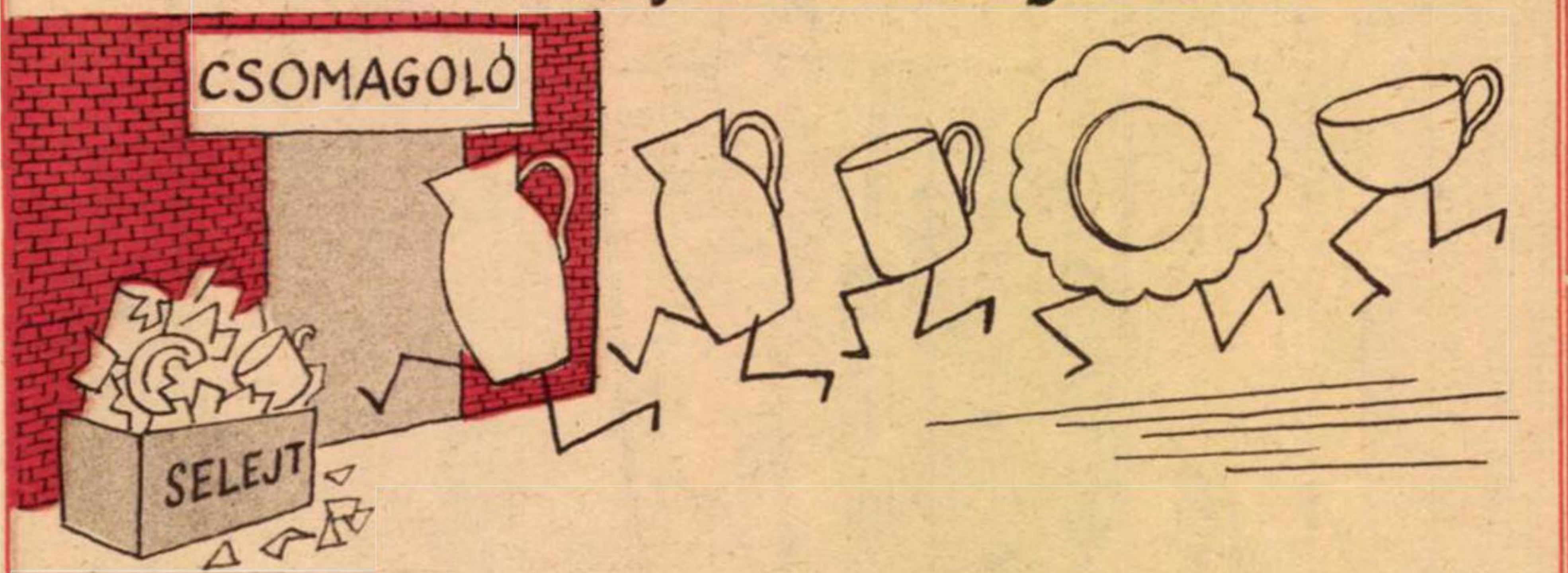
Ludas Matyi a kispesti GRÁNITban

Háromezerháromszáz tányér naponta!

Boszorkány: Na, én visszaadom az iparengedélyem, a gyorsaság tényleg nem boszorkányság.

Sok a selejt a csomagolóban

Addig jár a korsó (és a bögre és a tányér és a többi) a csomagolóba, míg el nem törik...

Tudnivaló

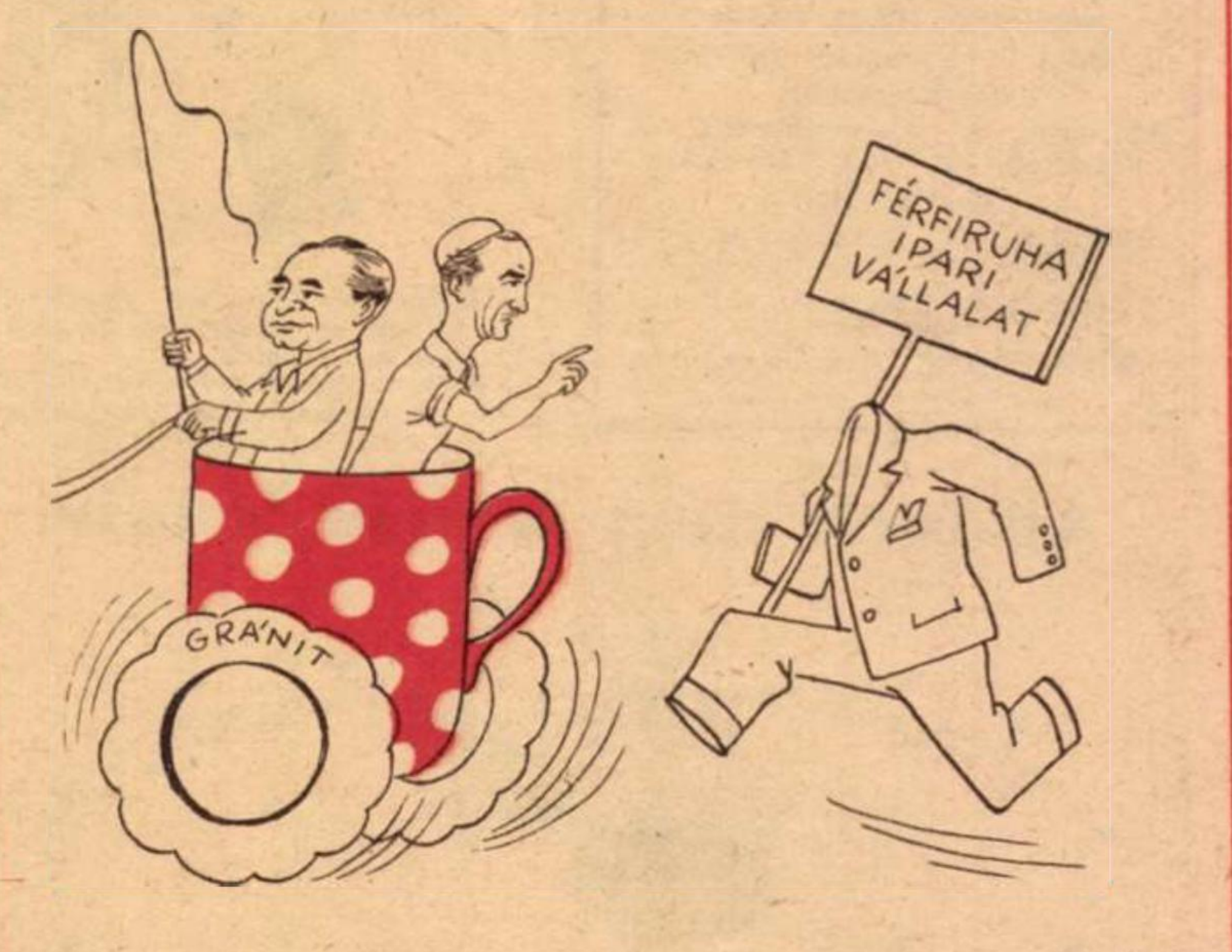
A Gránit gyárt sokmindent. Ez ugyan jól hangzik, de az olvasó többre is kíváncsi. Sőt, ha őszinte akarok lenni, még jól sem hangzik, nagyon hetykén van odavetve, mintha az újságíró könnyedségével akarná elképeszteni az olvasót. Pedig hát a Gránitban folyó munka nem csacska gyerekjáték, nem könnyű móka s amíg a kaolinból edény lesz, temérdek deréknak kell meghajolni, s a timföldből sem lesz ripsz-ropsz, hipp-hopp egykettőre csiszolókorong.

Eszerint viszont helyben vagyunk. Itt készül többek között a csiszolókorong is, — kést, ollót, borotvát tessék köszörülni, olyan éles lesz a csiszolókorongtól a borotva, mint a borotva s az olló is frissebben csattog a borbély kezében, ha a gránitkő egy kicsit megbirizgálja. A kaszakő is itt készül, kimegy az illetékes személy a mezőre egy kis sarjúrendet vágni, megfeni a gránitkővel a kaszát, nyissz, percek alatt egy határ fű le van kaszálva. Persze itt sem szabad álomvilágban élni, ha én mennék ki a mezőre, rengeteg percbe kerülne, akárcsak egy szakajtó füvet is a földre teríteni. Na mármost a tejet, mint köztudomású, általában bögrében isszuk, a bögre is itt készül. A leves a gyomorbadöntés előtt tányérban várakozik sorsára — a tányér is itt készül s a jó finom borocska tartására alkalmas korsó szintén a gránitisták műve. A profilírozás előtt, nem is olyan régen itt csinálták még azokat a dolgokat is, amik olyan helyen vannak, ahova én is, te is, ő is gyalog szoktunk járni.

Előbb említettem azt, hogy — míg a kaolinból cserépedény lesz, addig van munka elég. Igen, de a kaolin önmagában semmi. Azt, hogy belőle inni lehessen, később, össze kell még keverni vastartalmú homokkal, bombojival, biszkvittel, sifferrel, salavával, flindkővel, evvel-avval. Az egész keveréket nyakonöntik vízzel, az anyagot különböző gépeken húzzák, vonják, formálják s lassan kikerül a kirakatba, ahol kedvedre gyönyörködhetsz a kék- vagy pirospöttyös bögrében s a nefelejcs-mintás tányérban. A virágos, cirmos tányérok atyja, a Gránit ma a legjobbak között is a legjobb. Élüzem. Hogyan történt, mint történt, nem lehet azt így gyorsan elmondani. A népnevelők, az agitátorok rohamra indultak a közöny, a rosszindulat ellen. A dolgozók és a vezetők idejében kibillentették azokat, akiket billenteni kellett, aztán hajrá, neki a munkának, egyszercsak hipp-hopp... nem igaz, nincs hipp-hopp, egyszer hajrá, kétszer hajrá, sokszor hajrá, s a lelkesen hajrázók egy reggel arra ébredtek, hogy élüzemben ontják, egyre jobban ontják a bögrét, tányért, kaszaköveket, korsót és vázát.

Beköszöntött az öröm a Gránitgyárba, az élüzemjelvény büszkén csillog a gyárbasietőkre, ha minden jól megy, vagyis úgy megy minden, mint eddig, vagy egy kicsit még jobban, időtlen-időkig élüzemből kerülnek ki a Gránit bögrék és a tányérok a dolgozók asztalára.

VETÉLKEDŐK

Kispesten két könnyűipari élüzem van, a Gránit és a Férfiruhaipari. A helyi pártbizottság jobbnak ítélte a Férfiruhaiparit s ezért a májusi felvonuláson ők vezették a kerület menetét.

Horváth sztahanovista: Na legények, jól kössétek fel a nadrágot, ha a jövőévi felvonuláson is élen akartok haladni.

Átrendezés miatt zárva

Tudniillik a könyvtár van zárva. Átrendezés miatt. Általában mindig van átrendezés. Általában örökkön örökké átrendezés folyik a könyvtárban. Viszont a dolgozók olvasni akarnak. A könyvtár viszont zárni akar. Így nincs megegyezés. Azazhogy van. A dolgozók nem veszik igénybe a könyvtárat. A könyvtár nem veszi igénybe a dolgozókat. Becsületes állapot. Csak a könyvek zúgolódnak a por miatt. A por nem zúgolódik. Egész jól érzi magát a könyvek között. Úgylátszik a könyvtáros is jól érzi magát a por és a könyvek között.

Átjáróház?

Dehogy átjáróház! A jószemű Vas elvtárs átjáró szemináriumát ábrázolja a kép, ahonnan röpke pár hónap alatt tizenhét elvtársat emeltek eddig ki magasabb beosztásba.

Tiszteletbeli gránitista

Hajdu elvtárs pénzügyőr a gyár exportját ellenőrzi. A mozgalmi munkát itt is folytatja s mint aktív szabadságharcos rögtön lecsapott egyik munkatársunkra:

— Hát akkor megegyeztünk, kitölti a belépési ívet s remélem, hogy nem fog szégyent hozni a fejemre.

A festő dilemmája

Megesik, hogy a gyártól rettenetes külsejű és fertelmes mintájú vázákat rendelnek külföldről.

Festő: Brrr... ha nem nézek oda, nem tudok festeni, ha odanézek, kavarog a gyomrom.

Jampecek szivárognak be a Gránit kultúrestjeire

Raics kultúrvezető: Menj a tánciskolába, ott járhatod a szambát, meg a vugit és a bugit...

Árvíz a festődében

(Időnkint a gyári csatorna elönti a festődét és ilyenkor edényfestés helyett az árvízzel kell törődni.)

— Az ördög vigye az illetékeseket, miattuk festés helyett a vízlecsapolást teljesítettem 150%-ra.

Jövő héten: A FŐVÁROSI GÁZMŰVEKnél